

MEGJELENŐ KÖNYVEM, HUSZONÖT

NAGY VENDEL

VAKON A VILÁG

HANGULATI ELEMEEK

VERSEIM ÉS PRÓZÁIM GYŰJTEMÉNYE

E- KÖNYV

.....

NAGY VENDEL: VAKON A VILÁG

NAGY VENDEL

VAKON A VILÁG

HANGULATI ELEMEEK

LEGÚJABB VERSEIM, PRÓZÁIM GYŰJTEMÉNYE, ÉS A
MARADÉK

E-KÖNYV

RÉGI ÉS ÚJ ÍRÁSAIMBÓL

KIADOTT KÖNYVEIM 25.

KÉSZÜLT 2020. ŐSZTŐL 2021. TAVASZÁN, AJÁNDÉKKÉNT AZ
ÜNNEPEKRE

A 93. KÖNYVHÉT TISZTELETÉRE

SZÁZ HANGULATI ELEM, EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK,
OKULÁSKÉNT...

VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.

KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK
ODAFIGYELÉSÉT,
CSOMOR HENRIETT BORÍTÓ TERVEZŐ.

A KÖNYVÖN CZVITKOVICS MÁRTA FESTMÉNYÉN NAGY
VENDEL ARCKÉPE LÁTHATÓ.

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.
MINDEN JOG FENNTARTVA

OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.
A KÖTETET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓPROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2021-BEN, NYÁRRÁ, KÖNNYED OLVASMÁNYNAK.
AZ ÜNNEPEKRE AJÁNLVA.

A SZERZŐ HUSZONÖTÖDIK, JUBILEUMI KÖTETE
A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

TARTALOMJEGYZÉK, KERESŐ

01. ELŐSZÓ
02. AJÁNLÓ VAKONLÁTÓ
03. VAKON A VILÁG
04. SZEMESNEK ÁLL A VILÁG
05. TÜNDÉRKERT ROMANTIKUS NOVELLA
06. PIROS, FEHÉR, ZÖLD, EZ A MAGYAR FÖLD GYILKOS GLOSSZA
07. A HAJNALI SZÉL
08. EMLÉKEIM A FŐVÁROSRÓL VIDÉKRŐL FELJÖVE
09. VOLTAM, LESZEK
10. HÚSVÉTI VAKOS LOCSOLÓVERS
11. LILIÉ A VILÁG
12. LÁMPÁSOD TARTSAD MAGASRA
13. KÉRTEK RÁ DIÓT? JUBILEUMI VERS 1992
14. KÖSZÖNÖM NEKED HATVANNYOLCSZOR
15. GYERMEKNAPRA
16. PIROS PÁNTLIKÁS MÁJUSBAN
17. PÜNKÖSDÖLŐ
18. TÜZEK TÁNCA, SZENT IVÁN ÉJSZAKÁJÁN
19. ARATÁS ÜNNEPÉN

20. AZT HISZITEK
21. SOKÁIG AZT HITTEM
22. AZ IDÉN MÁR NEM JÁTSZOM EL A SZATÍRA ÉLES
FEGYVERÉVEL
23. KUTYAHÜSÉG A VAKVEZETŐ KUTYÁK VILÁGNAPJÁRA
24. JELEK A FEHÉR BOT NAPJÁRA
25. PRIVÁT ANGYAL ELBESZÉLÉS
26. KARÁCSONY VAKON
27. VAK IRON
28. NÉHA AZT ÁLMODOM
29. AZ EST
30. AZ ÉJ
31. TISZTUL AZ ÁLOM A HAJNALI KÖDBŐL
32. KEDVES BARÁTOM ...
33. A HÁZASSÁG HETE
34. HAJNALI RENGŐ KERENGŐ
35. KIÁLLÍTÁSON
36. ÉGI JELEK KIÁLTÁS HÁBORÚ IDEJÉN
37. KÖZELÍT A TAVASZ
38. A FÖLD NAPJA
39. PIROS PÁNTLIKÁS MÁJUSBAN
40. HIÁNYZOL

41. KÖSZÖNÖM NEKED HATVANKILENC SZER
42. MÁJUSI FAGYOSSZENTEK
43. ÉDESANYÁMNAK
44. PÜNKÖSDI RÓZSAFA
45. INDÚLJ, HA MENNED KELL
46. KIÁLLÍTÁSON NAGY BANDÓ ANDRÁS SZEGEDI
KIÁLLÍTÁSÁRA
47. TÜZEK TÁNCA SZENT IVÁN ÉJSZAKÁJÁN
48. ELMÉLKEDÉS A KÖNYVHÉTEN
49. A MEGSZÜLETÉS
50. DOMINIKÉ A VILÁG

.....

01. ELŐSZÓ

Köszöntöm a Kedves Olvasót!

Sokan, mint én is, most Vendi hozzáértő szavait várnánk az előszóban. Sajnos utoljára csak tanítványa, akit Vendi tíz éven keresztül inspirált az írásra szól, Önökhöz. Nagyon tiszteltem őt, odaadó és segítőkész ember volt.

Fájó szívvel és megrendülten írom e sorokat. Szegzárdi Nagy Vendel költő és író barátom 2023. június 13-án örökre lehunyta jószágos szemét.

Vendi csodálatos és nagyszerű ember volt, aki nagyon sokáig dolgozott az irodalomban. Állandóan alkotott és mindig kitalált magának új versformákat. Ezt azért alkalmazta, hogy ne ejtsen hibát írásaiban a kis- és nagybetűk miatt. Írt ő egymondatos verset is, ami nagyon találó volt. Nem látóként nagyon precíz ember volt, ha nem vette észre hibáját, elszomorodott. Ő nem látott, de sokkal jobban látta a dolgokat mint, aki lát.

Ha valaki kért tőle egy verset, nem azt mondta, hogy nincsen. Hanem azt, hogy holnap küldöm. Elszánt emberként mindig dolgozott, akkor is, ha egy kicsit rosszalkodott a számítógépe. Ezt a kitartó szorgalmát nagyon jó volt tőle látnom. „Küzdök mint a gepárd” - mindig ezt mondogatta.

Vendi egyszerűen és érthetően írta verseit és prózáit. Ha elmeséltek neki egy festményt, azt ő a lelkével átérezte és csodálatosan megírta versben.

Vakon a világ című könyvében összegyűjtötte a vakos verseit és novelláit.

Szeretettel ajánlom könyvét a kedves Olvasóknak.

Drága Vendi mindig azt kérte tőlem, hogy halála után is fennmaradjanak versei. Én pedig azt szeretném, hogy Szegzárdi Nagy Vendelt, a költőt és írókat versein és prózáin át megismerhesse a következő nemzedék.

Drága Vendi az emlékeimben élsz tovább.

Fájó szívvel:

Csomor Henriett

2023. augusztus 10.

.....

02. AJÁNLÓ

VAKONLÁTÓ

Vakon járok

vakmerően,

egészen a vakablakig,

kinézek a vaksötétbe,

kíváncsian a vakvilágba,

ébrednek e fények még

Végre valahára?

Sötétbe nézek,
nem látlak Téged
vaksi szemeimben
hiú remények,
tévelygő vakság,
várt végítélet.

Vakon a temető
merengő szerető,
vakvilág feledő
nevető temető.

Repceszín víg mező
illata tekergő,
vakembert vezető,
bús baját felejtő.

Vadvirág mézelő,

méheknek legelő,
vakvezető kutyanak
hajdanában- danában,
csont után eredő.

Az éjszaka hajnalodó hűvösében
néha elkurjantja magát,
egy vakonlátó svihák,
kerítsd Setét,
ergye utánna.

S ugrik a társ,
akár egy fekete madár,
bogárszemű vakmadár,
ösztönei után jár.

Lehunyta két szemét a két szemét
vakvarjúcska, s a vakegér,
ott vakoskodnak még

a sötét föld mélyén
a sok vakondokok.

Vizet dajkál ringatva
ölében a kék patak,
megvéd kuksi békát,
szemtelen halakat.

Hozzám már nem jár követség,
véd és dacszövetség,
mióta vaksi vagyok,
elkerül a vakanygyal,
és az Arkanygyal,
pláne a védőangyal.

Örök társam az öregség,
megvédem magamtól
magam magamat,
hogy vakságomban

magamra maradhassak.

2021. OKTÓBER 20.

VAK VENDEL, NEVEM NAPJÁN

.....

03.

VAKON A VILÁG

Vakon a világ
ugyanolyan ám
mint amilyent látsz,
csak nem jut el hozzám
fénye sugara,
kifehéredett már
szemeim kék bogara.
Üzöm álmaimat,

mint vadász agara
a hajtott vadat,
ha hajszoja kürt szava,
s terítékre kerül
a vasakarat.
Vidáman éldegélek,
látszólag ha nézed,
senkivel nem cserélek,
javakat nem gyűjtögetek,
esetleg Vendi könyveket,
hogymegmaradjon Neked,
a legutolsó nadrágomon
ügysem lesz már zseb.

2019. SZEPTEMBER 05.

.....

04.

SZEMESNEK ÁLL A VILÁG

Szemtelenül
Itt botladozom
Ebben a világban.
Koldus lettem,
Ezt nem hiszem el!
Másoknak ragyog már
Isten szép világa.
Szemesnek jár
A világ.
Vaknak az alamizsna.
Börtönöm udvari kerengőjében
Magasan meredeznek a falak.
Az út csak az
Egek felé szabad,
Hozzám fentről szállnak le
Az égi madarak,
Hogy megvigasztaljanak.
Jó társasága vagyok én
Önmagamnak.
Gondolj csak arra,

ez az épek társadalma.

Aki vaknak állna,

lelke legyen rajta.

2012

.....

05.

TÜNDÉRKERT

ROMANTIKUS NOVELLA

Kissé álmosító volt ez a kellemes, vasárnapi, ebéd utáni délután, pedig mindenfelé harsogott a kései tavasz.

Mintha utol akarná érni magát a természet, roskadoztak a virágoktól az utcákon az orgonafák, és az udvarok kertjeiben a cseresznyefák fehérlő pattogatott kukoricával vonták be zöldellő faágaikat.

Milliónyi szírom, vattacukros álmok.

Mindenfelé méhek zümmögtek, végezték áldásos munkájukat, mi is lenne velünk, ha nem poroznák be a virágainkat, gondolta magában a csinos fiatalember, aki nemrégiben költözött a takaros kisvárosba.

Méhkaptárt, és mézet is árulhatnék, sok ezer szorgos lény dolgozhatna nekem, s ezen elmosolyodott.

Gazdag ember lehetnék.

A fővárosból érkezett, kereskedősegéd volt, de fiatalként még kevéske megtakarítással rendelkezett, pedig mivel a saját lábán akart megállni, egy kis boltról álmodozott, és egy vidéki üzlet megvásárlására volt lehetősége.

Egy kissé öregeskedő nagykereskedő, több üzletének egyikét adta el a szimpatikus fiatal embernek, másnak oda sem adta volna, de mivel nem akart annyi bolttal bíbelődni, már úgy is elég szép vagyonkával bírt, így eladta a vegyeskereskedését, ahol mindenfélét lehetett vásárolni, ami a helyi lakosságnak kellett. A vasárutól a szerszámokig, a sparheltig, mindent árult, még a kor divatjához tartozó kerékpárokat is, ami slágercikk volt az akkori fiatalság körében. Többen még féltek tőle, és garabonciás dolognak tartották.

Néha, amolyan reklámként, végigkerekedett a város utcáin, a kisasszonyok nagy örömére. Karimás kalapjuk alól, pislogva leskelődtek a sportemberre.

Hosszú szoknyájukban nemigen lett volna illendő ráülniük ezekre a drótszamarakra, pedig kívánták erősen.

Az idős, tehetős, sokgyerekes kereskedő is megkedvelte az agilis ifjuncot, és kitalálta, hogy gesztusként bemutatja a családjának, egy délutáni teázáson.

A, immáron partiképes, és nősülni vágyó fiatalember, örömmel fogadta a vizitmeghívást, annál is inkább, mivel pletykákból már régóta hallott a világszép lányokról, akik négyen voltak, az apa szeme fényei.

Az anyjuk is folyton büszkélkedett mindenütt velük.

Hárman már férjhez mentek, de a tán legcsinosabb ifjú hölgy, még otthon élt, a csodás, nagy parkkal rendelkező családi villában.

Csak hármacskán éldegéltek szerényen a hatalmas házban, néha jött csak mosónő, kertész, vagy szakácsnő, szükség szerint, alkalom adtán.

Természetesen az alkalomhoz illő csokrétákat vásárolt a kertésznél, megkívánta adni a módját a látogatásnak.

A büszke házigazda sietve nyitotta a kertkaput kedves vendége előtt, és bevezette a kellemes tavaszi napsütésre kiült hölgyekhez a csodaszép teraszra. Körülöttük a pompás kert, rózsalugasok, gyümölcsfák sokféle fajtája, és az éppen virágzó virágözönben díszelgő cseresznyefa. köztük, mint a korona közepén a két meseszép hölgy, ült a trónszékek ülén. Voltak ott fehérre festett padok is, de a férfi elmélázott, egy királynő nem ülhet padon, csakis trónuson.

A férj, és apa, bemutatta a hölgyeknek a dicséretes jövő előtt álló daliás fiatal embert, aki elsőként kézcsókkal hódolt az idősebbik hölgynek, majd a bájos kisasszonykának csókolt kezet, aki kissé bátortalanul, szemeit lesütve nyújtotta apró kacsóját ámuló hódolójának.

Mindannyian helyet foglaltak az asztalnál, a hölgyek a saját karszékeikben, a vendég pedig a házigazdához közel egy faléces padlaton.

Hálásan köszönte a kedves meghívást, dicsérte a hölgyek toalettjét, átadva a virágcsokrokat, és hangulatos csevegésbe kezdtek néha fontosnak tűnő, de valójában kötelező udvariasságokon alapuló, semmitmondó vidám beszélgetésbe fogtak.

A férfi dicsérte a házat, és a kertet, ők kérdezték, hogy érzi magát itt a kisvárosban, és hogy látja a kereskedői jövőjét itt az ismeretlen emberek között? Ezekbe a dolgokba szakmai szemmel, már az apa is belefolyamodott.

A kisasszony többnyire csak hallgatott, és zavarában a terítő rojtjaival játszadozott.

Köszben a férfi ámulva csodálta a kisasszonyka szőkén csavarodó lokniait.

Végül a mentsötlet, a háziasszony megmentette a helyzetet.

- Kínáld meg Tündikém vendégünket egy kis teával, és süteménnyel, hiszen te sütötted.

- Persze mama, és kezével a kancsó fedelét tartva, öntött mindannyiuknak a forró teából, óvatosan, úgy háromnegyedig töltve a csészéket.

Természetesen az udvariassági etiketre kényesen vigyázva.

-Néha segítek édesanyámnak a házimunkában, hogy tanuljam a gazdaasszonyt.

-Kérem szeresse, mondta, és néhány süteményt tett egy kistányérra, teasüteményt, linzereket, és piskóta tekercset.

-Tessék, szeresse, bízatta a mama is.

Tetszett a vendégnek a kedves felszolgálás, és a sütemények is finomak voltak, jóízűen evett.

Közben próbálta folytatni a csevelyt.

- Nem értem, hogy egy ilyen csinos fiatal hölgyel miért nem találkoztam még soha az utcákon, parkokban, korzókon, ahol délutánonként még zenét is hallgathatna a pavilonokból?

- Én nemigen járok sehová, válaszolta pirulós zavarában a leány, Néha elmegyünk a Mamával sétálni, cukrászdába, a

nővéreimet meglátogatni, akik szintén a városban laknak, de nem is olyan messze.

Feltűnt, hogy nemigen nézett a férfi felé, és gyakran lehunyta szemét.

Nagynéha a papa is bekapcsolódott a beszédbe, de látszott, hogy itthon nem ő viszi a prímet.

Érdeklődött, hogy megy az üzlet, és milyen fejlesztéseken gondolkodik üzleti szempontokból, korszerű áruval kívánja feldobni a kínálatot, és felfogadna egy gumikerekű fogatot, aki házhoz fuvarozná a nagyobb tárgyakat a vevőknek, természetesen ingyért, gesztusként, válaszolt a felélénkülő kereskedő.

- Nos, ez nekem is eszembe juthatott volna annak idején, méltatlankodott félhangosan a házigazda.

Hiába, a fiataloké a jövő, legyintett lemondóan.

Eztán ismét a mama vette át a szót, mint szóvivője a háznak.

- A csodás csokrokból látom, hogy ön is kedveli a szépet, és a természetet, s a virágokat, észrevettem, hogy jó ízlése van, még a beszédében is.

Finom úriember.

- Természetemtől, és neveltetésemről fogva vagyok ilyen, szabadkozott a vendég, aki nem győzte csodálni a kisasszonyt.

- Tündérkém, vezesd körbe az urat a kertben, bizonyára tetszene neki, kérem, nyújtsa karját a lányomnak.

- Boldogan, és máris felállt a helyéről, és levezette a kis hölgyet pár lépcsőn, és érezte, hogy mindkettőjükön forró borzongás fut át.

Talpak alatt ropogott a sárga gyöngykavics, mintha céltudatosan vezette volna őket a rózsafák közé, de csak a legfontosabb helyeken voltak felszórva az utak, vezetősávokként hatottak számukra.

- Itt szoktam sétálni, kezdte Tündérke, itt szoktam álmodozni, és várni.

- De, hát innen nem lehet sehová sem látni, csodálkozott a férfi.

- Az nem baj, nem is számít. Itt vannak a rózsáim, azok a fontosak.

Elővett szoknyája fodraiból egy kicsinyke metszőollót, és gyakorlott mozdulatokkal lemetszett egy bimbózó rózsaszálat, mert még nem nyíltak ki teljes pompájukba a rózsák.

Óvatos mozdulatokkal a hajába tűzte, emelve fényét, az amúgy is szép hajkoronának.

Csodálatosan áll ez a fehér virág a haján, kaphatnék én is egy bimbót a gomblyukamba? Meghálálnám.

Én, ha kérhetném, vörös rózsát óhajtanék, ezen millióhöz méltót ám, szerelem zálogát, a szerelmeseknek vörös rózsá dukál.

- Igen kedves, azonnal kiválasztom, és a gomblyukadba szúrom.

Lázasan kereste a legszebbet, de ismét csak fehér virágot metszett.

Csodálkozva nézett a szerelmes férfi a fehérre, én vöröset kértem, vágyom egy cserére.

Én azt hittem, vöröset adtam, bocsánatot kérek, és egy hatalmas könnycsepp gördült a szemébe.

Ismét nyesett egyet, újból csak fehér lett, az nem lehet, hogy vörösre nem lelek.

Rádöbbsent az ifjú, szerelme nem lát, megmutatta neki a választott rózsát.

Csókolta kezeit, szemei pilláját, vérvörös ajakát, és közösen vágták le a vágyott rózsát.

Mindjárt megértette a ropogós járdát.

Mikor visszatértek a szülők körébe, ők azonnal látták a bimbók virulását.

Ettől már csak orcájuk rózsái pirultak jobban.

Gyakori vendég lett a családnál a szerelmes titán, de a leány is örömmel fogadta, szerelemre vágyva .

Mindenki csodálta őket, és volt aki még irigykedett is, ki a fiút, és örvendett aki a leány szerencsáját értékelte nagyra, vakságára gondolva.

Vérmérséklet, ízlés, és anyagi megfontolások szerint, de olyan is akadt, aki önzetlenül örült szerelmüknek.

Ősz derekán megtartották az esküvőt, szolidan, nem hivalkodóan, így kívánta a menyasszony, nem hivalkodva a vakságán.

Testvérei is elfogadták a vőlegényt, bővült a család.

Volt a boltjuk felett egy takaros kis lakás, kettőjüknek bőven elég, még vendégeket is fogadhattak, bár lett volna hely a villában bőven, ők ragaszkodtak ahhoz, hogy külön éljenek.

Berendezte ajándékképpen a kedves mama nagypolgári módon a családi fészket, jól érezték magukat ott.

Gyakran még halk zongoraszó is kiáramlott az ablakon. Oda vitette a mama a fehér, lánykori zongoráját. Hadd gyakoroljon a fiatalasszony.

Múlathassa kedvére a sok szabad idejét.

Praktikusnak is tűnt így az élet, hiszen csak lekellett menni az üzletbe, és berendeztek az ifiasszonynak egy szobasarkot az ablak előtt, egy íróasztallal, ahol ő is szorgoskodhatott, és nem kellett egész nap a lakásban magányoskodnia.

Gyöngyöket fűzött, művészi szintre fejlesztette kézügyességét, beszélgetett a kuncsaftokkal, és rendszeresen megajándékozta a kislányokat karkötővel, vagy egy mívesebb nyaklánccal.

Szerettek ebbe a családi üzletbe járni a vevők.

Kedvelték a szorgos ifjú párt.

Délben elmentek karon fogva a mamához ebédelni, ezt kérte az idősödő hölgy, hiszen neki nagyon hiányzott a lánya, hiszen ő is magányosan élt a nagy villában, a papa üzleti ügyekben járt egész nap. A fiatal asszony délutánra ott maradt beszélgetni, látogatókat fogadni, majd este jött érte a férje, hogy hazakísérje.

Nagy szerelemben, és egyetértésben éltek, idilli környezetben, és hangulatban.

Mikor este összebújtak, a ház ura énekelt feleségének, szép tenor hangján, amit a nő nagyon kedvelt, és tán még a verset is, a dallamot is, maga írta szerelméhez.

Tündér

Tavaszi szélben

Lenge leányka.

Szoknyája perdül

Indul a táncba.

Siklik a teste

Omlik ruhája.

Messzire hallik

Szél fuvolája.

Indul tavaszról

Szökken a nyárba.

Ősz fuvallatja

Télben találja.

Sajnos nem sokáig tartott ez a békebeli állapot, kitört az első nagy háború.

Tömegesen vitték a katonákat a frontokra,
mondván, mire a falevelek lehullanak, visszajönnek a katonák,
de nem így lett.

Bekellett zárni a boltot, ő is megkapta a behívóját, és hamarvást indulnia kellett valamelyik frontra.

Kikísérte a család a vasútállomásra, sok könnyek között megölelték egymást, Minden nap várjál, hazajövök, meglásd.

Várok rád, és mosolyogni próbált.

Ha elindul a vonat, a nagy kanyarnál integetek még hozzád,
Drágám.

Ment a katonavonat, s a távolból egy elhalkuló vonatfütyty
integetett, görbe fát dobtak a tűzre, nagy kanyarulat jött, és
vissza már soha nem jöhetett.

Ismét fájdalmasan üres lett a ház, várták az őszt, a levelek
hullását.

Tünde szobájában fekvé vak szemeivel a semmit nézte, és
halkan énekelte,

Tavaszi szélben
lengi leányka,
szoknyája perdül,
indul a táncba.

Messzire hallik
szél fuvolája.

SZEKSZÁRD, 2022. 02. 28.

.....

06.

PIROS, FEHÉR, ZÖLD, EZ A MAGYAR FÖLD

GYILKOS SZATÍRA A MÚLTBÓL

Most, hogy közeledik Március 15.-e, emlékeim közül előbújik
egy régi történet.

Úgy negyvenöt évvel ezelőtt, amikor idegenvezetéssel is
foglalkoztam, elutaztam egy munkásnőkből álló csoporttal
valamelyik kisvárosba ünnepelni.

Akkoriban divat volt, hogy jóldolgozó brigádok jutalomból elmehettek valahová a szakszervezet jóvoltából, nevelési, kultúrálódási szándékkal.

Ilyenkor a hölgyek kiszabadulva a munka, és a család kötelékeiből, némi kontyalávaló rásegítésével, vidám hangulatban várták a nap eseményeit. Megvolt ennek a bája, és a feszültségoldó hagyománya is.

Dívott a kevert, a bonbon meggy, és az Éva vermuth, meg a csőnadrág, valamint a moher pulóver, na és a lapos sarkú félcipő, az elől kapcsos melltartó, s a Krasznaja Moszkva, és a Kalinka Vodka. A műsor kezdetéig, mely igen jónak ígérkezett, emlékműsor neves színészekkel, lovashuszárok felvonulása, Petőfi versek felolvasása, volt még némi kis idő. A fölös percek eltöltésére, hölgyek lévén, nagyon jó program volt számukra a kirakat nézés. Véletlenül, vagy akarattal, pont egy fehérnemű üzlet kirakatát szemlélték.

A látvány számomra ebben a hölgykoszorúban kissé bizarnak tűnt. Piros, fehér, zöld melltartókból, és bugyikból egy hatalmas kokárda volt kirakva. Mellette pedig, a dolog megkoronázásaként, nemzeti színű zászlónk három színű kombinéból lett kidekorálva, a kirakat berendezője jóvoltából.

Kombiné, kombiné, a csipkés kombiné....ahogyan a régi sláger mondja.

Bizonyára egy hagyománytisztelő, de modern felfogású alkotó rejtette el így perverz érzéseit a forradalmat és a szexualitást ötvöző álművészetében.

A lányok összekuncogva rám- rám sandítottak, s én, pirulós zavarokban csak ennyit tudtam mondani:

-Én kissé giccsesnek tartom ezt a megközelítési formát, s különben is, zöld bugyit még nem is láttam.

Kibuggyant a nevetés, akár a hölgyek dús bájai a szükre fűzött miderből, s a leghuncutabb középkorú lány csak ennyit mondott:

-Úgy látszik még keveset éltél.

Gunyoros kuncogás suhant át a társaság során.

Ha már tavasz van, legyen tavasz, és éljen a szerelem...
danolázták többen.

Mamár tudnék mesélni, de hát úriemberek vagyunk.

Akkoriban még csak alig múltam húsz éves.

Régi, szép, boldog idők.

Nem jönnek vissza tán soha már, csak Március idusán,
emlékképek nyomán.

Megvakult szemeim előtt kifeszített mozi vásznán.

SZEKSZÁRD, 2022. MÁRCIUS 03.

.....

07.

A HAJNALI SZÉL

A hajnali szél
lágyan zenél,
ablakom alatt
kotor a huzat.

A pirkadó fény
versemnél ér,
hallgasd csak meg,
miről mesél.

Láthatja bárki
nem vagyok akárki,
de mégsem én volnék
a szépreményü királyfi.

Szép öreg embert,
szorgos, jó munkát,
jóindulatu boszorkányt
ritkán lehet látni.

Ha ki akarnék emelkedni közületek,
szolgálnom kell benneteket,
írni a sok versezetet,
rávezetni a figyelmetek.

Ha elpattan hordómon az abroncs,
életem s borom elfolyik,
azt vallják híveim,
s talán még magam is,
ott folyik, ahol van,
a gondolat folyam,
és ez az igazi kincs.

S a költő, szegény,
előjön a farbával,
hogyan leplezze zavarát,

farba rúgja két
legkedvesebb agarát.

Ne is gondolj a pátoszra,
lehetsz akár eretnek,
vagy hithü pápista,
az egész verselés mehet a Gájdeszba.

Erejét megspórolta
az idei enyhe tél,
lógázza lábait
egy tavaszi esőfelhő
az ereszcatorna szegletén.

Összegyülik minden cseppje
egy nagy ciszternába,
költők versei olvadnak
a hatalmas óceánba.

SZEKSZÁRD 2022. MÁRCIUS 22.

.....

08.

EMLÉKEIM A FŐVÁROSRÓL

VIDÉKRŐL FELJŐVE....

Eltellett némi idő, s most újra itt állok a téren, amit Már nem Moszkva térnek hívnak, az idők szavára hallgatva megváltozott minden. Eltűnődöm a dolgokon, hány csoportot, és hány száz embert hoztam fel egy vidéki kisvárosból kirándulni a fővárosba, s leszálltunk a Déli Pályaudvaron a vonatról, és átgyalogoltunk a legkedvesebb úti célunkhoz a budai várhoz.

Szekszárdi emberként elég ritkaság számba ment hogy feljutottunk Budapestre, de történelmet és irodalmat, művészeteket kedvelőként előre olvastunk, s tudtuk hová

megyünk és mit kell megnézni hogy ne váljunk szakbarbárrá. Tehát, készültünk az útra.

Elsőként, és legegyszerűbben az Ostrom utcán haladtunk felfelé, kellően meghatódva, hiszen ez az utca sokat látott meredélyén felhaladva, eltűnődhattunk, milyen sok történelmi eseményeket láthatott ez az útvonal és hány ezer ember halhatott meg, mire felérhetett volna a bécsi kapuig, hiszen mindig a legvéresebb helyszín volt a várkapu ostromlása, és megvédése.

NA és a kapu.... ki tudja megmondani, hány király, királyné járhatott a kapuk alatt, királyok lába nyomán járunk, és milyen sok híres ember, tudósok, államférfiak, híres dámák, vitézlő katonák léphették át itt a város és a budai vár falait.

Nem is beszélve a sok ismeretlenségbe homályosodott polgárról, iparosról, kereskedőről és e falak közt menedéket kereső egyéb lakosságról.

Ha tudni akarunk valamit a megismerni kívánt városról, elsőképp a múltját, történelmét kell felidézni.

Aki a múltat nem ismeri, a jelent nem értheti.

Kik lakták régen, és milyen népek fordultak meg itt jó szándékkal és akár hódító szándékkal, valamilyen nyomot mindig hagytak maguk után.

Akár ismerhetjük leírásokból, vagy cselekedeteikből, de emléket állíthatnak a fennmaradt házak és paloták, s egyébhelyszínek is.

A történelem lépten nyomon kapcsolódik ismereteinkhez, és felismerhetjük a történeteket idéző helyszíneket, mint a Mátyás templomot, a díszteret, Táncsics Mihály börtönének helyét, az utolsó budai pasa elestének színhelyét, melyet egy kőoszlop jelez. Minden felé csodákat láthat az ember, akár ha csak a külső helyeket szemléli. A Vár épületeinek belső tere is sok tárgyat őriz a múltból, festők képeit, könyvek ezreit és kiállításokat, melyek csak itt láthatóak.

Különleges látvány a történelmi panoptikum, jelenetek idézik fel az eseményeket, és történelmi személyek alakjait.

Betekintettünk abba a szűk barlangba is, ahová a megúnt, és kiöregedett háremhölgyeket taszigálták le a hóhérok, lehettek úgy tizen, huszon évesek.

Lenézve a Dunára, csodálatos panoráma tárul elénk, dicsérve az akkori emberek tudását és szépérzékét, a stratégiai és művészi egyveleg még most is lenyűgöző egységét. Nem csoda, hogy olyan sok nép elakarta foglalni

ezt a büszkeséget, Tatár, Török, Német, osztrák, Orosz, s büszkén mondhatjuk ma is, áll még hős Buda vára.

Lenyűgözőek a budai pincék, ahol a sok bort érlelték évszázadokon át, és ahol elbújhatott a lakosság is veszedelem idején, valamint hadikórházak is működtek itt háborús időkben.

Letekintve a Halász bástyáról, szinte láthatjuk magunk előtt az ostromló Törököket, a várat visszafoglaló magyar Vitézeket, a Honvédeket, Henczi osztrákjait, a csellel bevonuló Janicsárokat, a Dunán felúsztatott zsákmányoló hajókat.

A Halász bástyáról lenyűgöző látvány a hidak sokaságának csodás varázsa.

Történelmet, és emberi sorsokat idéz a szigetek emlékezete.

Margit királynő emléke a Nyulak szigetéről, és a királynők vadaskertje, a Csepel szigete.

Másik oldalon pedig a Vérmező sokat látott síkja..

Mindezek a történelmünket felidéző látványosságok, csak töredékei a világváros által kínált látnivalóknak.

Meséltem még a vezetésem alatt állóknak, hogy mit hol lehetne még megtalálni akár a Népligetben, vagy a Város

ligetben, vagy a különféle sugárutakon is. Nem beszélve a sokféle színházakról, múzeumokról.

Szinte lépten nyomon találhatunk irodalmi és történelmi házakat, emlékeket. Érdekes dolog felkutatni a történelmi személyek lakhelyeit, alkotásaik színhelyét, vagy akár végzetük helyeit.

Sok halált látott már ez a vár, és környéke, akár Hunyadi Lászlóra, Béri Balogh Ádámra, Martinovicsra, vagy Battyányira gondolunk. Persze a névsor nemteljes.

A sok névtelen védő, és támadó katonára csak hősként, árulóként, vagy hódítóként emlékezhetünk csupán.

Budapestet megismerni sok idő kell, céltudatosan lehet birtokba venni. Világ város. Szépségével, múltjával és jelenével vár mindannyiunkat, bárhol is élünk a világban.

Annak idején, táguló kék szemekkel bámultam ezt a sok csodát, mintha éreztem volna, hogy magamba kell zárnom ezt a világot, hiszen most, szemem világát elveszítve, lehunyt szemmel visszaidézhetem élesen, képszerűen a történelem, a művészetek, kultúrák örökérvényű emlékeit. Kár lett volna elmulasztani.

2022. JANUÁR 25.

.....

09.

VOLTAM, LESZEK

Voltam, leszek,
ha nem feledtek.

Teszek, veszek, intézkedek,
aláírok, pecsételek.

Jövök, megyek,
voltam, leszek, ha,
nem felejtetek.

Sírkeresztemre véssétek
e sokat mondó szöveget.

Ha el nem felejtitek

megkopott tetteimet,
Rólam is szóljon egy strófa,
afféle habókás nóta,
nem vagyok én olyan hülye
mint amilyennek látszom,
a többit megjátszom,
sokkal hülyébb vagyok,
szinte hogy idióta,
akit a pénz messze elkerül,
a siker kicsúszik alóla,
élhetetlen állapot,
mondják rám százszor.

Élt itt röpke ideig
magába zárkózva,
egy patinásan avittas,
vidéki nyekenyóka.

Van itt egy lelkesz,
aki megígérte,
néhanapján misét mond
a szerencsétlenért.

Többen állítják rólam,
jó költő is lehetett volna.

Az azért nem szép munka lenne,
ha az Isten önzetlenül
búját, baját önfeledve,
borozgatna az ördöggel, s velem.

Ez már mindennek a teteje lenne.

2022. ÁPRILIS 01.

CSAK EGY BOLONDOS VERS.

.....

10.

HÚSVÉTI VAKOS LOCSOLÓVERS

Kék erdőben jártam,
zöld ibolyát láttam,
várnak a lányok,
locsolni járok,
útban az árok,
Hozzád hídon megyek,
hagy mondjak verseket,
piros tojást kapok,
színvak is vagyok,
ha poharat is adtok,
leverem mint a vakok,
semmit sem látok,
sötétben járok,
megtörténik a varázslat,
megöntözlek nagyon,
hogyha megtalálalak.

SZEKSZÁRD 2022. HÚSVÉTJÁN

A ROSSEB SAROKBÓL.

A LOCCS HELYETT BOCS...

.....

11.

LILIÉ A VILÁG

MEGSZÜLETŐ KÖSZÖNTŐ

Másképpen kelt fel a Nap

Mintha tudná

Történelmi ez a mai

Tavaszi virradat.

Hajnal tájékán felragyogott a Nap,

s szaladgáltak serényen

Hatalmas Góliátok,

fehér, és zöld kabátok,

Pusztítók erejét taszítván

Féltők rémálmaival.

Majd felhangzottak a trillák,
harsogó harsonák,
Hé! Valaki!
Itt vagyok!
Lili, egy pici lány.

Figyeljete énrám:

Hogyha szeretni akartok,
egyel többen vagyunk már.

Megszületett Lilike,
A hatodik kis unokám,
Akit mindenki várt,
Hogy övé legyen a világ.

Koccintsunk érte pohárt,
Mi végre?
Egészségére!

AZ ISTEN ÉLTESSE.

2022. ÁPRILIS 15.

.....

12.

LÁMPÁSOD TARTSAD MAGASRA

HÁBORÚ IDEJÉN

Hová viszed azt a lámpást

Te szomorkás arcú vak ember?

Pislákolva ég benne a kanóc,

nem vetül a gyertya fénye

messzire előre,

domború, ezüst tükre

hiányzik belőle,

s ha megengeded szavam,
úgysem látsz semmitsem tőle.

Nem is azért viszem,
hogy gyorsabban haladjak vele,
néha csengetek is,
akár mint egy leprás,
hogy jelezzek Neked előre,
és Te láthassál engemet.

lámpásod tartsd magasra,
ne kezdj munkádhoz sután,
vagy netalántán bután,
de vajon mi marad egy költő után?
Pár olcsó könyv a régiből,
s néhány, örökérvényűnek vélt
őszinte gondolat csupán.

Iskolában hittem,
tanítani kell szépen,
az visz majd előre,
ne legyek ledér,

felelőtlen dőre.

Most már látom mi lett belőle,
az jutott előbbre,
ki a könyvek kupacából egyet sem vett el belőle.

Ki józan ésszel gondol,
az önmaga tudósa,
vallott hite bőszen
jobbra, vagy balra dől el.

Egyikőjük szava
nem hallik túl a ricsajon,
pláne nem az égig,
másikuk megdöbbenve
magányosan áll a színpadon.

Néma ez a csend,
döbbenet ez a csend,
megdöbbentő ez a csend.

Egyikük sem érti,

hogy is lehet ez,
hogy történhetett mindez,
hogyan történhetett mindez meg?

Háborúk szavát hallgasd,
némelyik halkan cseng,
miket mondanak meg,
miket hallgatnak el,
csak belső szavadra ügyelj,
onnan hallik az igaz szó,
mindkét oldalon nagy lukat üt
a kóválygó puskagolyó.

Ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj,
őrzítő ez a gondolat,
keresztény lő keresztényre,
évezredes dogmák dőlnek meg,
nesze neked tízparancsolat.

2022. ÁPRILIS 25.

.....

13.

KÉRTEK RÁ DIÓT?

EMLÉKKÉPEK HARMINC ÉV TÜKRÉBEN

A RÁDIÓMOZAIK SYDNEY MEGSZÜLETÉSÉNEK EMLÉKÉRE
1992.

PRÓZA VERS

Mikor az ember még ifjú Titán,
gondolkodik álmatlan éjszakán,
kéne egy maradandót alkotni tán,
amit örömmel fogadna a világ,
egy élő rádió adást,
mikor kifőtt a tészta,
kértek rá diót?
kérdzte anyám
és nem viccelt,

eljuthatna sokakhoz talán.

Címe egyszerű lehetne,

RÁDIÓ MOZAIK SYDNEY, AUSZTRÁLIA, csupán

Társulhat több társ,

feleség is netán,

ki már próbálgatja szárnyát

az éteren át.

Megjött a megvilágosodás,

hívjuk segítségül a technikát,

Guszt, és Kati álmát,

alig múlt száz éves a rádiózás,

egyre népszerűbb ez a fajta szórakoztatás,

nekünk is sikerülhet talán.

A gondolatot egy sor tett követte,

a kezdet nehézségekkel volt tele,

csatlakoztak tettestársak,

kik szerelmesei a médiának,

éveken át segítettek,hozták a híreket,
zenét, humort, történetet,
elhangzott verseim sora,
melyikkel úrrá tettek,
majd prózáim java,
hétről hétre megtelt,
az adásra szánt perc,
harminc éve ennek,
hogy vígan telnek a percek,
rendületlen lendülettel múlnak az évek,
van mire emlékezni,
van hová felfejlődni ,
amíg a teremő engedi,
mindaddig szól még a rádió,
amíg ajkunkon hallik a szó,
a világból visszaverődik a visszhang,
kezünk mikrofont tart,
sok riportalany elé,
s elindúl a hang a hallgatóság felé,
míg világ a világ,
harminc év viharai után.

S hogy mi lesz majd eztán?
e kérdés dilemma talán,
a stúdió minden héten vár,
hogy folytassuk az adást,
s ül a varázsszemes masinák előtt,
sokféle fiatal Titán.

SZEKSZÁRD, 2022. MÁJUS 07. SZÜLETÉSEM JUBILEUMÁN.

.....

14.

KÖSZÖNÖM NEKED HATVANNYOLCSZOR

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

KEDVES FACEBOOKOZÓ LISTATÁRSAK, ÍRÓ ÉS OLVASÓ
BARÁTAIM, ÉS MINDNYÁJANKIK ÍRTOK NEKEM.

Hálás szívvel megköszönöm mindenkinek a kedves gratulációkat, zenés linkeket, verseket, videókat, és képeslapokat, AMELYEKET születés napomra kaptam Tőletek. Olyan sokan felkerestetek akár telefonon, skypen, emailekben , vagy személyesen, hogy elnézést kérek mindenkitől, csak így, egyben tudom mindegyikőtöknek megköszönni a kedvességét, és az odafigyelését. KÖSZÖNÖM szépen.

Nagyon jól esett.

Ez számomra egy tükör volt, hogy mennyien szeretnek, és nincs egy rosszakaróm , haragosom sem, hiszen ők nem írtak , tehát nincsenek.

Még a kritikusok is csendben maradtak.

Sokan bíztattak a további írásra, és megígérhetem, hogy mindaddig olvashatjátok írásaimat, míg a teremtmény megengedi hogy értelmes gondolatokat tudjak leírni a kezemmel. Hálás vagyok mindenkinek, majd megadózok érte.

Írásaimat továbbra is megtalálhatjátok a facebookokon, a megszólalokblog szpoton és a mek oldalain mint e. könyvek.

mindenkinek jó olvasást kívánok, és várom a visszajelzéseket, mivel ezekből táplálkozom, és építkezem.

Hálás tisztelettel, kézcsókom a hölgyeknek, baráti kézfogás az uraknak.

szeretettel vendi.

A ROSSEB SAROKBÓL, egyebet nem mondhatok.

.....

HATVANNYOLCSZOR megköszönöm Neked,
hogy számon tartottad a számot,
misztikumát e számmisztériának,
s az egész hisztériának,
és, hogy számon tartottad a szádat,
s csókkal köszöntötted orcámat,
legszebbik napján e világnak,
orgonanyitogató felsíró éjszakának
2022. Május tavaszának, elcsendesült hajnalán.

Köszönöm édesanyám,
azt, hogy megszülettem,
az új élet Neked fájt,
nem pedig nekem.

HATVANNYOLC évet megéltem,
nem vagyok rá büszke,
fájón emlékezem
idő előtt elhunyt
iker testvéremre,
még ma is élhetne.

Sokfélét megértem,
sokmindent elértem,
sokmindent nem értek,
életemben többször
örültem és féltem,
köszöntsél rám kupát,
még jónéhány évben.

Azt gondolod rólam,
jól megöregedtem,
öreg fateknőként
de megrepedeztem,
haszontalan lettem.

Külsőmre tekintve,
arcom vonásai
mélyre bevésődtek,
gerincem meghajolt,
mindenki előtt,
hajam deres lett,
szemem fénye kihült,
de itt legbelül
még dobog meleg szívem,
rendíthetetlenül.

Vannak akik már régen elhagytak,
akaratukon kívül, Rúzsamájban , a temetőben laknak,
magukban régen eltemettek,
akadnak olyanok is, kik már elfeledtek,
de sok- sok barátom van,
akik köszöntenek,

Ez az évforduló arra is jó, hogy előhossa azokat, kik nem minden nap velem foglalkoznak.

Holnap már munkanap lesz, és rámtelepedhet a műemlékfelügyelet.

nekirugaszkodom újra az éveknek,
nem fejezem be addig,
míg oly sokan szeretnek.

Többek csodálkoznak,
hát ez még él?
hagy talán időt nekem a teremő,
hogy befejezzem mi kiróva van,
penitenciámmal együtt élve
megtisztítom magamtól magam magam,
hogy tisztán élhessek,
s ilyenkor teljes búcsút nyerek.

csak akkor hagyom abba,
ha én mondom, elég volt.

Felnézek az égre,
bocsánatot kérve,
tudom ekkor apám
haragudna érte.

S akkor dobok egy rézpénzt,
ezért vigyen át a túlsó partra,
az ügyesen ravasz révész.

Ekkor elindulhatok
magamnak előre,
a másik oldalon,
örökké tartó
magányos utamon.

SZEKSZÁRD, 2022. 05. 07. SZÜLETÉSEM NAPJÁNAK
hatvannyolcadik ÉVFORDULÓJÁN

HÁLÁSAN KÖSZÖNÖM A KEDVES KÖSZÖNTÉsed,

VENDI, MAGÁNZÓ, A ROSSEB SAROKBÓL

Arcom kerek,
SZÍVEM RAGYOG,
ha keresnél,
én még itthon vagyok.

nagy.vendi54@gmail.com

.....

MÁJUS 7. LEGFONTOSABB NAPOM

1954 05 07

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

Édesanyánk,
Kicsiny, törékeny asszony,

Éppen hatvannyolc éve,
Felnézett az égre,
Enyhülést remélve,
A szenvedésre.
S a szerelemnek
Legszebbik havában
Orgona nyitogató
Langyos májusában
Csendes éjszakának
Felsíró zajában
Kettő fiat szült
Maga, és az Isten
Dicsőségére.
Hasonlatosan
Saját képére.
AZ ISTEN ÁLDJA MEG ÉRTE.

2022. MÁJUS 7. - ÉN

A VERS HANGOS LINKJE ...

ELMONDJA ILOSVAY EGYED KATALIN

<https://www.youtube.com/watch?v=dtjzNW7o8Eo>

A VERS A JUTUBON IS MEGHALLGATHATÓ.

.....

15.

GYERMEKNAPRA

ÜLTETTEM FÁKAT

Ültettem fákat

Kertembe hármat.

Hajtottak ágat

Eddig már hármat.

Az unokákat.

Álltak napfényben,

Izzasztó délben.

Álltak hűs szélben,

Álltak viharban,

Álltak a fényben.
Egyre magasabban,
Sudáran, szépen.
Néha egy ágacska letörött,
Összeszedtem őket
Könnyeim között.
Öntöztem vízzel,
Szivárvány színnel
A napsugártól
Ragyogó fénnel
Gyöngyen gyöngyözött.
Repeső lelkem
Ósi szeretetbe
Öltözött.
Mindaddig míg
Fáradt testem Ruzsamájba
Költözött.

ÜZENETEM

Mindegyik lányomhoz

Galamb a fészken
Tudatlan módon
Kirepülni készül.
Kalitjában szárnyait nem szegem,
Hogy maradjon énnekem,
De élesíti már
Karmait
Valahol
Egy sólyom,
Hogy mohón lecsapjon.
Óvtalak eddig,
Enni is hoztam.
Melegítettelek,
Majd' belefagytam.
Minden tudásom
Örökül hagytam.
Amit tudtam,
Mindent megadtam.
Most másik
Fészekre készülsz,
Ez a világ rendje
Indulj, ha menned kell,

Büszkén szállj
A fellegekbe.
A vadonban is,
Ha már megérett a körme,
Elüldözi fiait
Az oroszlán, s a medve.
Az nem bántana,
Ha vissza sem néznél,
Hisz szemeid előtt az
Új világ csodája lebeg,
De az rosszul esne,
Ha elfelednél,
Hiszen minden felnőtt
Gyermekkorából él.
Tudom,
Érzem,
Értem,
S mindig
Vállalom.
Tibennetek
Örökkön él:
Öregségemet

Értő
Szánalom,
Éltemet
Féltő
Oltalom.

SZEKSZÁRD, 2022. MÁJUSÁN, GYERMEKNAPON

.....

16.

PIROS PÁNTLIKÁS MÁJUSBAN

Piros pántlikás Májusban,
sóvárgó lánykák kapujánál,
sudáran álló Májusfa várja,
meggypiros ajkak örömdalát.

Ha eljön a kitáncolás,
rózsaszín szoknyák lobognak,
fényesre vikszolt csizmák dobognak,
s pántlikák lengnek idejekorán.
Kaphatsz egy nagy csokor
piros, Pünkösdi rózsát,
hozzá lányok hamvas csókját.

Póriasan pirosló
pipacsok árjába,
nemesen tündöklő
tulipán szál vegyül,
cirmos virágán
vérvörös ér feszül,
hozzá vígságot hozó,
pincehideg vörösbor elegyül.

Éretten piros az alma arca,
rámosolyog a barackra,
virul a cseresznye, a paradicsom, és a paprika,

fehér só az ellenpárja,
kínálja magát az asztalra,
egy üveg bor,sajt,
házi kenyér sarka.

Akin a pofon csattan,
vörösén ég az arca,
nem érti a legény,
kérdően néz a perzekutorra.

Koronája van a bornak,
nemes ital, királyoknak,
püspököknek, és papoknak,
kiknek vállán bíbor palást,
nyakláncukon parázs varázs,
fényességes kisugárzás,
nemes szellem, uralkodás,
nem szegényes dőre löre,
kocsisoknak fizetsége.

Háborúknak vérpiros pokla,
fájdalommal megrajzolva,
vörös lobogók alatt,
fényes páncélú hadak
vonulnak a véres harcba,
nyíllal átlőtt szívük
utolsót dobbantja.

Bíbor színű az ég alja,
ízzón vetül sziklapartra,
a szivárványt eltakarja,
letűnő napkorong után
lebuknak az alkonyatba,
eltűnnek a kárhozatba,
letörik sisakjuk aranyos szarva.

Feláldozzák életüket,
halálnak oltárán,
szerelmes hazájukért,

vörös szirmú rózsaszálak bólogatnak
kezeiket tövisek vérzik meg csupán,
bús dal száll a harc után,
barnuló sírjaik domboldalán.

2022. JÚNIUS 15.

.....

17.

PÜNKÖSDÖLŐ

Karácsonyra kalácsot,
Húsvétra sonkát, tojást, kenyeret,
Püünkösdre csodát,vagy amit még lehet,
sajnos, a lehetetlenekre kissé várni kell,
kiáradó, befogadó,
malasztal teljes szíveket.

Istentől kiáradó lelket,
adj nekem Uram.

AZ Atya mutatja magát a népnek,
az egy igaz Isten képében láthatják
az értelmezhetetlen szentháromságot.
Mellette, jobbán ül,
Jézus, a fiú Isten,
galamb formájában száll alá a szentlélek.
Szélvihar, és lángnyelvektől kísérve,
árasztja el az apostolokat az isteni sugallat.

Megérinti mindazokat,
hittel és áhitattal,
kikkel az Istennek még dolga van.

Óra inga leng a falon,
nincs kenyér az asztalon,
misebor is kéne,

Krisztus teste, vére,
misével dícsérve,
igét küldve az eltévedettekre.

Rossz idők járnak,
üldözik a hívót,
teret engedve a hitetleneknek,
kiknek bánat a párja,
elszalad az idő árja,
számokkal számlálja,
Porcelán a számlapja,
feketék a számok rajta,
nem porcelán Szüz Mária,
vörös réz a mutatója,
kergetőzve futnak rajta,
utolérve, elszaladva,
egymás elől elszárnyalva,
hírt hozó angyalra mutatva,
időt jelzőn kakukkolva.

Néha dühödten kívágja
nyikorgó ajtaját,
egy megárvult madárka,
majd alkalom adtán,
olajozd meg a zsanérját,
jó lesz oda egy olajág,
ne mondják rá, svendliánság,
de ne most momentán,
megszokja lassan a világ.

Annyi az idő,
ahányat kiabál,
jobb időkre vár,
visszafelé nem folyik az ár,
csak mikor a csatornát,
duzzasztják a Dunára néző
Sió - torok kapujánál,
nem engedik szennyezni,
Európa legnagyobb folyóját,
hadd vigye bölcsen tovább
az egyetemes kultúrát.

2022. PÜNKÖSDJÉN

.....

18.

TÜZEK TÁNCA, SZENT IVÁN ÉJSZAKÁJÁN

TÜZLILIAMOK

TÜZEK TÁNCA

Tünődöm a Nap járásán,
SZENT IVÁNNAK éjszakáján.
Megosztóznak ily szerényen,
nappal, és éj egységében,
kergetőznek az idővel.

Messziről táltosok dobolása hallik az éjben,
ünneplő tömeg dereng a fényben,
Liliomok táncát tűztáncosok járják.

Patyolat ruhájuk lobog a széllel,
pattogó szikráknak jajduló ívében,
arcuknak kezüknek rótvörös fényében.
vad erők tódulnak fékevesztett hévvel,
szívükbe, lelkükbe frissülő erővel.

Virágok merengnek vérvörös fényben.
Lángok inálnak vadak hevével,
megidézett szellemek életre kelnek.

Arcuk kipirúl a misztikus tánctól,
piroslik ruhájuk a tűznek fényében,
körtáncot járnak az izzó parázson,

tüzet ugranak serényen,
szoknyájuk lobot vet,
levetik legott, s sutba dobják,
meztelenül folyik a tánc.

Ruhájuk kiterítik a forró kavicsra,
mint Nausziké a tengerparton egykoron,
s megtörik a hús hullám a sziklapadon.
Ősök szellemét idézik ide most,
messzi hangok suttogását hallják,
mit üzennek a mindig élő múzsák.

Cselekedeteitekre fentről figyelnek,
az ősi lelkek, veletek küzdenek.

Ezüstös tálcán arany pohárban
nyújtják felétek a nektárt.
Íhletet adnak a tűzliliomok,
Mikor a virágot tapossák,

Akkor ontja leginkább
Bódító illatát,
Ellejtí násztáncát,
a kecsessen vibráló,
sejtelmes hangot adó,
éjszaka fénylő AURÓRA BOREALIS.

2022. JÚNIUS 21.

.....

19.

ARATÁS ÜNNEPÉN

PÉTER, ÉS PÁL NAPJÁN KEZDŐDIK AZ ARATÁS...

Forró Nap melegétől
tombol a tikkadt határ,
sárgálló búzatáblákon

virul a piros pipacs ár.

Beérett a kalász,
peregnek a szemek,
ügyes gazdasszonyok
fonják a kötelet.

Kifent kaszák élén
hanyadt dől a szalma,
keresztekbe rakják,
vagy magas kazalba.

Papi tized lesz egy keresztje,
vagy nagyúri dézsma,
állatoknak is jut,
korpa, és a léha.

Megérett az Élet,
kemencébe rakva
kenyér lesz belőle,
akárki láthatja.

Vízhordó lányok hoznak
arató pálinkát,
pincehideg borral
torkukat locsolják.

Első kaszás törli
izzadó homlokát,
magában saccolja,
hány zsák lesz az áldás?

Kacsák is számlálják,
kiáltva a gazdára,
kérdően kántálják,
hány zsák árpád van mára?

Talán István király
Vetette el végleg
E szent földbe
Azt a magot,
Amit ezredévekig
a Magyar nemzetség
Magával hordozott.

Hogy Európa közepén,
Kárpátoknak ölén
Megálmodjon egy államot,
Kemény kézzel fenýítve azt,
Ki a másik hitért buzgólkodott.
S azóta a búzaszem
Milliónyi vékával terem,
Jelenti az életet,
Adja a kenyeret.
Követelve ezernyi
Verejtéket és könnyeket.
S az talán véletlen lehet?
Ha megnézel egy búzaszemet,
Azonnal feltűnhet,
Hogy könnycsepp alakú
A búza szeme...
S ha éles késseddel
A magvat félbe vágod,
Belsejében Jézus
Ragyogó arcát látod
Tündökölni...
E dicsőséges ünnep fényében.

Szelhetünk majd új kenyeret,
Istennek szent jelével.

2022. JÚNIUS 29.

.....

20.

AZT HISZITEK

Azt hiszitek, hogy énvelem nem történik semmi sem?
pedig engem is magával ragad a történelem,
a sok jó is eljut hozzám, mit a sors magával hoz,
mégis rossz az a sok baj, mit a sok rossz sodort, az átkozott,
élhetnénk mi sokkal jobban hanem lenne háború,
gyermekeink nehéz sorsa, nemvolna oly sanyarú,
viharfelhők nem kergetnék Somorát, és Gomorát,
tüzek árja nem tetézné városlakók nyomorát,
hol a visszanéző Lót asszonya sóbálvánnyá vált,
forró búzamezők árja, fagyos hómező tajgája,

elhull sok szélvirág, halált dalolnak a Katyusák,
meghökkenően megdöbbentő ez a kegyetlen világ.

2022. Június 10.

....

21.

NAIVAN AZT HITTEM

MÁSOK A VAKOK

Sokáig naívan azt hitttem,
mások a vakok,
akivel így elbánt az élet,
csak is rendes ember lehet,
másképpen nem történhetett.

Vakon a világugyan az ám,

mint mindenkinek talán,
csak akik nem látnak bele,
ők hiszik, hogy mindenki mindenkit szeret,
ezt diktálja a becsület.

Gondolod, ha senkit nem látsz,
téged sem láthat senki sem,
ott ülnek a káposztafejek,
kiket gond nélkül tönkre tehetsz,
igazából észre sem veszed.

Maffiózók, és vak gengszterek,
megölhetnek, vagy csak megvezetnek,
mindenért meg kell fizetned,
elrabolhatják az életed,
misét mondatnak a szerencsétleneknek.

Nem mindenki kebelbarát,
jól áll nekik a muszály kabát,
elveszik a pénzedet,
aztán rajtad jót nevetnek,
utolsó nadrágodon, úgysem lesz zseb,

semmit nem ér már a becsületed.

2022. július 20.

....

22.

AZ IDÉN MÁR NEM JÁTSZOM EL

A SZATÍRA ÉLES FEGYVERÉVEL

Jó néhány évig eljátszottam az általam poénosnak vélt viccel egy közeli boltban. Többé nem teszem. Néha bejött, de az utolsó balul sült el.

Rájöttem, tudni kell, mikor, kivel és hol lehet poénkodni és nem kell egy vak, vagyis helyesbíték, egy nemlátó embernek mindenáron felhívni magára a figyelmet.

Ugyanis vak nem vagyok, csak nem látok. Óriási különbség!

Minden évben, január 2-án átszaladtam a közeli ABC-be, hogy a hosszú ünnepek alatt kifogyott dolgokat pótoljam, s némileg felbosszantsam magam, hogy a jó édesanyjukat..., már

megint javítottak az árakon. Aggódom, mert egyszer még sérvet kapnak az emeléstől.

Hogy oldjuk a feszültséget és poénosra vesszük a figurát, ráteszek a kosár tetejére egy csomag WC papírt. Most éppen nem kellene, de hát a vicc és az ilyesmi mindig kell otthon.

Hosszú a sor a pénztár előtt, előttem is, mögöttem is. Végre sorra kerülök. A hölgy kissé fáradtnak tűnve, halkán mondta a végösszeget. Én álzavaromban kutattam a zsebeimben...

- Hű, a fene egye meg, otthon felejtettem...

A sorban állók és a pénztáros is azt gondolta, a vén hülye már megint otthon hagyta a buksztárcáját.

- Nem baj, majd át tetszik hozni a pénzt - próbált segíteni a hölgy, mert nem halad a türelmetlen sor.

- Nem a pénzt felejtettem otthon, az itt van... - mutatom.

- Akkor mit? - zsörtölődik.

- Az igazolást...

- Miféle igazolást?

Hátul már többen nevetnek, somolyognak.

- Hát nem hallotta? Az új év elsejétől csak az vehet WC papírt, aki igazolja, hogy evett.

A sor végén kibuggyant a röhögés s a pénztárosok is nevetni szoktak s ezzel a dolog el volt intézve. Ez az év is vidáman kezdődik...

De ez a hölgy nem értette, zavartan nézett maga elé és sírva fakadt. Ki tudja mi jutott hirtelen az eszébe, a jövőre nézve.

Alig tudtam megmagyarázni, de akkor már baj van, ha már magyarázkodni kell. Szégyenkezve bocsánatot kértem és leforrázva kijöttem a boltból. Nem mindegy, hogy az emberen nevetnek vagy ha kinevetik. Pláne, hogyha sírnak a rosszul sikerült viccén.

No ez az év rosszul kezdődött, de aztán úgy is maradt. Bocsánat. Igazán nem rajtam múlt.

Egyebet nem mondhatok.

2012.12.13. Luca napján történt

Megjegyzés: - Magamat kigúnyolom ha kell.

....

23.

KUTYAHÚSÉG

Nagy barna szemeit

Reggel ha kinyitja,
Álombéli vadászat
Tükröződik vissza.
Halkan megugatja még
Az udvari macskákat,
hogy tudják ki a falkavezér,
Ezután jöhet
A napi szolgálat.
Csengettyűs hámot
A gazda ráteszi.
Nyakörvét feltenni
Már rég nemengedi.
Izmai feszülnek,
Füleit hegyezi.
Alig várja már,
Hogy elinduljanak,
Vak barátjának
Mutassa az utat
Az ajtót megkeresi,
Az akadályt kikerüli.
S vezeti, vezeti.
Társát soha

El nem haggya,
Lába mellől
El nem szaladna.
Dícsérő szavait,
Jutalonfalatját
Szívesen fogadja.
Dolgozik keményen
Örömmel, serényen.
Ha hazatérnek,
Hasznos volt a napja.
Este ha fáradt,
Állát lábára nyújtja
Mély álomba merül,
Visszatér a múltba.
Zöld mezőkön,
Tarka réten
Szaladgálva
Kerget pillangókat.
Velőscsontról,
Jó szóról és
Barátságról
Álmodik.

S ilyenkor mintha
Mosolyogna egy kicsit.

2019 ÁPRILIS 26..

A VAKVEZETŐ KUTYÁK VILÁGNAPJÁRA

.....

MEGJEGYZés: Ahhátszemű Obszidián Alice tizenhétéves
kutyánk emlékére.

.....

24.

JELEK

A FEHÉR BOT NAPJÁRA

OKTÓBER, A LÁTÁS HÓNAPJA

Az értelmes ember
Mindenre felfigyel,
Megmutatja sorsunkat
Csak érteni kell,
mit mond a jel.
A Föld sarkain
Tonna számra
Omolva olvad a jég,
A sivatagokat
Száguldva tágtítja
A szárító szél.
Homok alól menekül
A méregfogú vipera,
szomjazva szikkad
A sárguló levél.
De az emberek
Nem értették a jeleket,
s ez káoszhoz vezetett.

Évek óta testemen a jel,
hogy nem látok,
ezt nem hiszem el,
odafigyelve észreveheded,
ha nem érzékeled,
jól elrejtezkedett,
örülök Veled.

Hogy félre ne értsék
bizonytalan lépteimet,
fehér botot veszek kezembe,
mint egyetemes jelszerkezetet,
magammal cipelek.
Hadd lássák ki vagyok,
vagy nézzék mi vagyok,
s mi nem vagyok.
Segítség ez nekem,
vezet, hogy merre menjek,
figyelmezteti az embereket,
mutatja a szegleteket,
és az egyeneseket.

Látásmódom megváltozott.

Néha Eltűnődöm a
Magyarok némely szaván,
Mikor a vak mondja,
Megnézem, s látom.
Képletes talán.

Hiszen Nem vagyok vak,
Csupán csak nem látok.

Micsoda különbség!

Ugye csodáljátok?

Azt hogy világtalan,
Szívből utáljátok.

Gyönyörű ez a nyelv,

Mindent kifejez,

Örömet, bánatot,

Minden árnyalatot,

Bátor, okos,

Bugyuta gondolatot.

Végülis beláthatod,

Lehet jó a meglátásod,

Akkoris, ha nem látod.
Reméljük meglátod,
Ki marad végül a barátod.

Mi csak emlékezünk csupán,
nincs mit ünnepelni egyáltalán,
elkerül bennünket a szivárvány,
így a Fehér bot napján,
megmarad a ködmárvány,
magunkban azt kiáltjuk,
nem önámítás okán,
Így is szép a Világ.
A Fehér bot vigyázzon ránk.

SZEKSZÁRD, 2019. OKTOBER 15. A FEHÉR BOT NAPJÁN

AZ SEM VÉLETLEN TALÁN, HOGY ÉDESANYÁM NEVE NAPJA
VAN A FEHÉR BOT NAPJÁN?

FENTRŐL VIGYÁZ REÁM .

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

ARANY BOT KÜLÖNDÍJAS 2018.

.....

25.

Privát angyal

ELBESZÉLÉS

Az öregember bezárta a lakásajtót, és kilépett a hideg utcára. Érezte a decemberi hűvös szelet, de nem törődött vele, mert olyankor mindig izgalomba jött, ha meghalt szeretteihez indult a temetőbe.

Összébb húzta magán a kabátot, fehér botjával kopogtatta a járdát és a mellette elmaradozó házak falát.

Ismeri az utat, hiszen régóta jár errefelé, de mióta megvakult – már lassan tízedik éve –, kezdenek elhalványodni az emlékek.

Néha belelép egy gödörbe vagy vízlefolyóba, nekikoccan egy vaskapunak a bot vége, ilyenkor a kutyák mérgesen harapják a lyukat a kapu alatt.

Olykor ráköszön valaki járókelő, hiszen sokan ismerik a kisvárosban, sokakat tanított közülük.

Elért a zebráig, s tudta, itt alaposan figyelnie kell az átkelésnél, mert nagy a forgalom.

Már egy ideje észrevette, hogy valami halk suhogás vagy lágy zene hallatszik mögüle, és kellemes szellő is eléri néha-néha. S egy ismeretlen, jóleső illat.

Elindulna, de lágyan, alig érezhetően, valaki megérintette a vállát. Azonnal megállt, és egy hatalmas busz rohant el mellette, még jó, hogy szót fogadott. Ki lehetett az, gondolkodott magában, talán valami ismerős, mormogta vélekedésképpen.

Útja egy hídon vezetett át, botjával érezte a híd korlátjának kongó rezgését, és hallotta a víz csobogását. Sokat könnyökölt

ezen a korláton valamikor, és nézte a vízbe ugráló békákat. Sok érdekességet lehetett itt látni, minden évszakban.

Volt, mikor csak érként folydogált, de záporkor folyóvá duzzadt. Ilyenkor venyigét, fatuskót, hordókat, és akár még teknőket is hozott magával, elöntve iszappal a város utcáit.

Ma már csak elképzelte a régi nyarakat, mikor melegben térdig állt a vízben, vagy télen korcsolyázott a jégen. Elmosolyodott, és tovább botozott.

Valami robogásra lett figyelmes, olyan, mintha otthon az unokák motorozását hallaná, azt a kis, lábbal hajtható gyermekmotort vélné felismerni.

A vállán megint csak érezte az érintést, és a halk suhogást. Megállt.

A kisgyerek vad rohanással nekiment a lábának, megszeppent és sírni kezdett, de az öregember csak mosolygott. Senkinek sem lett baja az ijedtségen kívül.

A vércsehangú anyuka, kissé megkésve rohant a gyerek után, és letolta az öregembert, mondván neki, „hát nem lát?”

Az öregember elnézést kért, hogy neki jöttek, és válaszolt, „igen, nem látok”.

„De azért füle az van”, rikoltotta a vércsehangú.

„Van”, mondta, és tovább ballagott.

„Te meg ne menj neki minden hülyének”, dorgálta a gyereket az anyuka.

Befordult a temetőkapunál, és emlékeiből tudta, csak végig kell mennie a betonos főúton és hamarosan odaér a kriptasorhoz.

Elhaladt a kis kápolna mellett, ahol temetéskor harangozni szoktak – mikor ment a menet –, a ravatalozónál balra és máris ott van.

Megtapogatta a szürke követ, amelyre már sok név van vésve, párat már ő íratott rá. Itt nyugszanak drága szülei, és a testvére is.

A kriptát még a mama vette a papa halálakor, és a sír mellett álló tuját a testvére ültette csemeteként, de már több embermagasságúra nőtt a sok év alatt.

Az öregember is volt már lent a sírban, hiszen mikor temették a papát, lement, mivel tele volt szeméttel a frissen meszelt kriptá, és ki kellett takarítani. Hanyagok voltak az építők, deszkákat, cementes zsákokat, és másféle hulladékot feledtek a kriptában. Nem hagyhatta, hogy örökre ott szentségtelenítse a sírt a rendetlenség emberi bizonyítéka.

Alaposan körülnézett. „Valamikor te is ide kerülsz”, gondolta magában. A mindenkori rituálé szerint, végigtapogatta a sírt, az öntött karikákat, és ujjával elolvasta a neveket. Fura volt a saját nevét is kitapogatni.

Mikor a keresztnévén járt az ujjá, valaki lágyan rátette a kezére a sajátját. Mintha csak véletlenségből hozzáérne, s az öregember látni vélte egy karcsú, magas leányalakot, aki a kő mellett állt.

Arca mosolygott és lényéből fény áradt, lágyan, szelíden.
Gyönyörű volt. Az öregember csodálkozott, hogy miért nem
fázik, hiszen lenge ruhában állt ott mellette.

Eltűnődött.

Minden karácsony délelőtt kijött a temetőbe, és egy kis
fenyőágot hozott a lent alvóknak, rajta egy aranyos
csengettyűvel és egy szál gyertyával.

Ajándékait lerakta a márványkőre, kicsinykét elbeszélgetett
az eltávozottakkal, és már indult is haza, mondván,
nyugodjanak, hamarosan újra eljön. Szorítsanak helyet, neki is
el kell itt férnie, számára ők nem haltak meg, csak ide
kiköltöztek. Megsimogatta a kőoszlopot és a fát, s lassan
elindult a ropogó, kavicsos úton.

„Én megyek haza a jó melegbe, csak titeket hagylak itt
kedveseim, a zord hidegben”, mormogta magában,
rosszallóan vélekedve.

Itt maradt az élő tujafa, és a halott márvány, a két kontrasztot
szimbolizálva.

Az őrangyal néhány lépésnyire követte.

Hallotta, hogy valahol halkan beszélgetnek a sírok között, „hát ez még él?”, kérdezték suttogva egymástól, de az ilyenekre már oda sem figyelt.

Mikor a kápolna mellett haladt el, eszébe jutott, mikor gyermekkorában a harangozást hallgatta, kitalálta, mit mondanak a harangok. Ha öregember halt meg, azt mondták: „házát, földjét, szőlőjét”. Ha szegény ember ment el, akkor azt csendítették: „ringye, rongya, ringye, rongya”. Ezen elmorfondírozott a temető kapujáig.

A főutcán már sokan jártak, de igyekeztek hazafelé, hiszen ma este már felállítják a fenyőfákat, amelyek átváltoznak karácsonyfává, átszellemülnek, átlényegülnek.

Az öregember az otthoni családjára gondolt, akik már várják haza, ünnepi vacsorával és díszes karácsonyfával, mint minden évben. Lelkiismeret furdalása van állandóan, hiszen betegsége okán cserbenhagyta a gyermekeit, feleségét, most, amikor a legnagyobb szükség volna a munkájára és a

segítségére. Néha-néha hátrapillantott, és vágyta, hogy kövesse az angyal. „Ő is hazajön velem”, gondolta.

Emlékezett egy régmúlt időre, amikor várta egy angyal eljövetelét, de az idők zivatarában, ennek eddig nem jött el az ideje. Mindig is érezte, hogy valaki áll mellette, de még soha nem látta így, mint ma. Valaki mindig vigyázta a lépteit, őrizte, nehogy valami baja essen. S ma végre meglátta. Tudta, csak ő lehet az.

Álmában sokszor feltűnt, de az arca mindig homályban maradt.

Érezte, szálingózik a hó. Pedig nem ígért havat a rádió. Örült, hogy mindent befed fehér lepellel a hótakaró.

Hazaértek. Az öregember kinyitotta az ajtót, s mindketten bementek. Kellemes meleg fogadta, és a halászlé is ugyanolyan jó volt, mint egyébkor, de mégis más lett minden. A lány csak állt a fal mellett és mosolygott. Kezeit összekulcsolta és figyelt.

Elénekelték a Mennyből az angyalt, és meggyújtották a gyertyákat a fán. Meghitt volt az este, az unokák önfeledten bontogatták az ajándékokat, s a felnőttek áhítattal figyelték őket. Csak az angyal térdelt még sokáig a fa előtt, ragyogó arccal. Senki nem vette észre, csak az öregember látta, végre mindenki itt volt, és eljött az igazi karácsony is, amelyre mindig is várt.

Az én kis Angyalkám.

Meghittség, és melegség járta át a szobát, s az öregember mosolyogva állt.

Látni vélte a csodát.

Talán az utolsó karácsonyán.

2021.

Egy angyal jött a széllel, az örökkévalóságon át.

.....

26.

KARÁCSONY VAKON....

Szenteste fellobban

A gyertyák izzó lángja

Karácsony reggelre is

Kihűl a vaskályha.

Megszületett a Megváltó

Rongyos istállóban.

Jöjj kedvesem,

Ülj az ölembe

Utoljára nézzél a szemembe

Halványuló fényét

Látod-e?

Ezentúl fehér botot veszek a kezembe

fekete kalapot teszek a fejemre.

Szenteste fellobban

A gyertyák izzó lángja
Karácsony reggelre is
Kihűl a vaskályha.
Megszületett a Megváltó
Rongyos istállóban.
Mindkét szemedre megvakultál
Ülsz az ágyon
Várod a karácsonyt
Várod a csodát
Az isteni bárányt,
Hogy újra lásd
Isten szép világát
Akkor majd meglátod
Ki maradt végül a barátod.

Szenteste fellobban
A gyertyák izzó lángja
Karácsony reggelre is
Kihűl a vaskályha
Megszületett a Megváltó

Rongyos istállóban.

Kalitkában, hogy enyém maradjon

Legszebbik madaramnak is szárnyát szegem

De ti kedveseim

Drága gyermekeim,

Ha megértetek

Repüljetek

Ti fészket elhagyók

Óvó szárnyaimat kiterítem felettetek.

Az nem sértene

Ha vissza sem néznétek,

De az rosszúl esne,

Ha elfelednétek.

Szenteste fellobban

A gyertyák izzó lángja

Karácsony reggelre is

Kihűl a vaskályha

Megszületett a Megváltó

rongyos istállóban

Az ige megtestesült Betlehemben

S a három királyok elindultak,

Fényes csillag vezette őket.

Tömjén füstje lebegett a légben,
Letérdeltek a kis Jézus elébe
Ki elhozta a reményt,
Hitet vesztett embereknek
Az utolsó esélyt.
A mennyben angyalok kara énekel,
Varázsgömböt szorongatsz
vágyón a kezedben
Csillognak a fények
álmodozó szemedben.
A megváltás reménye él
Megtisztúlni vágyó,
Bűnös lelkedben.

SZEKSZÁRD 2021. KARÁCSONYÁN...

.....

27.

VAK IRON

Tollamat kezembe hiába fogom,
Vaksi szememmel nem láthatom,
Fog-e az íron a papíron.
Vannak rajta ákom-bákomok,
Mégis fejemben állnak össze a gondolatok,
Amit majd mindenkinek elmondhatok.
S ha véletlenül versekké
Állnak össze a sorok,
Elégedetten lenyugodhatok,
Voltak az én életemben is
Szép, és jó pillanatok,
Miket maradékaimra hagyhatok
Hogy olvassatok.

2014 szept. 25.

.....

NÉHA AZT ÁLMODOM

OKTÓBER, A LÁTÁS HÓNAPJA

Néha azt álmodom,
mély álmomból feliperedve,
reggel ha majd felébredek,
újra élesen látok
filmként mozgó képeket, ilyenkor felkelek,
s fáradtan megpihenek,
mert felzaklattak a jelek.

Az értelmes ember
Mindenre felfigyel,
Megmutatja sorsunkat
Csak érteni kell,
mit mond a jel.

A Föld sarkain
Tonna számra
Omolva olvad a jég,

A sivatagokat
Száguldva tágítja
A szárító szél.

Homok alól menekül
A méregfogú vipera,
szomjazva szikkad
A sárguló levél,
a majmok elloptak egy gyereket, a kutya farkast kölykezett, az
oroszlán foggal született.

De az emberek
Nem értették a jeleket,
s ez káoszhoz vezetett.

Évek óta testemen a jel,
hogyan nem látok,
ezt nem hiszem el,
odafigyelve észreveheted,
ha nem érzékeled,
jól elrejtezkedett,
örülök Veled.

Hogy félre ne értsék
bizonytalan lépteimet,
hiszen nem vagyok részeg,
fehér botot veszek a kezembe,
fekete kalapot teszek a fejemre,
mint egyetemes jelszerkezetet,
magammal cipelem.

Hadd lássák ki vagyok,
vagy nézzék mi vagyok,
s mi nem vagyok.

Segítség ez nekem,
nem kell csengetnem rézpénzzel,
nem fertőző a létem,
mint a leprásoké régen,
mitőla hívek megijedtek,
vezet, hogy merre menjek,
figyelmezteti az embereket,
mutatja a szegleteket,
korlátokat, kereteket,
és az egyeneseket.

Látásmódom megváltozott.

Néha Eltűnődöm a
Magyarok némely szaván,
Mikor a vak mondja,
Megnézem, s látom.
Képletes talán.

Hiszen Nem vagyok vak,
Csupán csak nem látok.

Micsoda különbség!

Ugye csodáljátok?

Azt hogy világtalan,

Szívből utáljátok.

Gyönyörű a Magyar nyelv,

Mindent kifejez,

Örömet, bánatot,

Minden árnyalatot,

Bátor, okos,

Bugyuta gondolatot.

Végülis beláthatod,

Lehet jó a meglátásod,

Akkoris, ha nem látod.

Néha ilyeneket álmodom,
szép mindig, ha tudom is, hogy csak álom.

Reméljük meglátod,
Ki marad végül a barátod.

Mi csak emlékezünk csupán,
nincs mit ünnepelni egyáltalán,
elkerül bennünket a szivárványhártyán
Írisz, a gyönyörű lány,
így a Fehér bot napján,
megmarad a ködmárvány,
alabástrom szoborrá mered
az elmúlt emlékezet,
magunkban azt kiáltjuk,
némileg elszömpöntyölödvé talán,
nem önámítás okán,
Így is szép a Világ,
az álmok ködfátyolán át.

A Fehér bot vigyázzon reánk.

SZEKSZÁRD, 2022.. OKTOBER 15. A FEHÉR BOT NAPJÁRA

.....

29.

AZ EST

Kint már sötényesedik az idő,
az est belebújik az éjszakába,
akár egy meleg medvebundába,
sötétségbe burkolódzva pihen,
fáradtan várja az álmos reggelt,
ki a korai fényes Nappal kel fel.
Álmait félálomba kergeti,
a hajnali álom Isteni,
majd felkel ágyából kissé megpihenni.

A tegnap már elmúlt,
történelemmé vált,
ma új napra ébredünk,
holnapra készülünk,
de az még nem a mienk.

Szemeim előtt cikázik az eső,
vakon sejtem, mint vad a vihart,
érzékszervem árnyalata kihalt,
farkasbőrbe bújt a bárány,
vagy báránybőrbe bújt a farkas?

Ez szinte egyre megy,
az ember beleremeg,
esetlenül fekszem,s kelek,
a dolgok már olyan időtlennek tűnnek,
akár az őskövületek.

Merev testtel,érzékeny figyelemmel
járok a szekszárdi platánsoron,
költők nyomán visz az álom,
néha zizzen csak egy őszi falevél,

hanyatt dől, mikor hintázva Földet ér.

Érdeklődve figyelem a halkuló neszeket,
némelyek szándékosan kikerülnének,
lábam bizonytalanul gödörbe lép,
messziről suttog a szél,
hát ez még él?

Kopott kabátomat az ősz ereje összehúzza,
gallérja fázósan felhajtva,
új verseim lapjait betakarva,
ballagok hazaesti hajlékomra,
számban a város idei bor íze,
gesztenye fákról potyog a barna gesztenye,
zöld kabátjából kivetkezve,
udvarom kövén kopog a dió,
fája alatt pihenni jó,
a méla, vak költő ismét hazatért,
lombsöprű kotor millió levélen,
röghöz kapaszkodik amelyik fél,
közeli temető felől, lágy dallamot hoz, a kóborló szél.

2022. augusztus 28.

.....

30.

AZ ÉJ

AZ ÉLET PARÓDIÁJA

Bársonnyal takargat
az éj sötétsége,
álmokkal ringatgat
a jótékony éjszaka,
halványan dereng már,
közeleg a fény,
érkezik a hajnal.

Duruzsolva ébreszt
a felkelő szél,
Mond egy új mesét.

Álmodj még kicsinyét,
a reggel rideg, kegyetlen,
akár a tél,
elrejt takaród melege,
ráheveredsz a medvebőrre,
a hajnali álom oly émelyítő.

Álmodtam rólad az este,
vágyaimat hőn követve,
hátha meglátlak reggelre,
bánatim feledve.

ELFOGLAL MÉG MINDENT AZ ÉJ,,
Lámpádból kihalt a fény
Meglopja a derengő hajnalt,
petróleumot ment,
a következő napnak.

Ólomcipőkben járnak a gondolatok,
nem állnak haptákba még,
ők is alusznak kicsinykét.

Ki dönti el,
hogyan a vers meddig tart?
Folytatod-e még
tovább a dalt?

Azt akarod persze,
hogy sokaknak teccen,
ne mondják mások,
ne ilyen dallam legyen.

Nos Barátaim,
a temetőkből
többet pihentek,
mint ahányan az
utcán jártok, keltek.

Velem szembe már nem jöhettek,
de én sosem felejtlek titeket,
van még felétek
egy jónak tűnő ajánlatom,
az élet paródiája
csupán a halálnak,
erről ezt mondhatom.

Hogy aszongya...

Halál ellen, sejt de nincs oltalom.

Elmúlik minden,

jajj, borzalom,

ÓH, AZOK A ZÖLD

KISCICA SZEMEK,

S A RÁJUK CSUKÓDÓ
ÉDES SZEMFEDELEK,
az élet kegyetlen veletek,
betakarnak a szemfedők,
de örökké élnek a temetők.

E virágzó sírkert
nincs otthonomtól messzire,
én csak pihenni járok ide,
szeretek asorok között
ropogó gyöngykavicson sétálni,
vak sorsomon néha elmélázni,
új otthonra találni,
s ha közben nagyon megéhezek,
hazamegyek vacsorázni.

SZEKSZÁRD, 2022. AUGUSZTUS 30.

.....

31.

TISZTUL AZ ÁLOM A HAJNALI KÖDBŐL

ILLYÉS GYULA HAGYATÉKÁBÓL

120. SZÜLETÉSNAPJÁRA

Messze út vezet a Sió partjától
a balatoni dombok lankáiig,
a sokszorozott kudarc szálkáin át
a megérdemelt siker álmaiig.

Meghatározza e sorsát, hogy ki hová születik?
hol tapadt rá a sok gond, s kik voltak az őseik?
érlelődik benne a nagyvilág utáni vágyás,
pusztai cselédsorból kiemelkedni akarás.

Tisztul az álom a hajnali ködből,
vágyom egy versre, az éjszaka nyomán,

gyönyörű élmények színeképe tölt el,
nem hagy a sok kép, tisztán emlékezem.

Százhusz év élménye vetül most ide,
Illyés Gyula szelleme lebegve száll,
Simontornyán kézen foghattam Mária lányát,
megérthettem általa Flórát,
ölelhettem Petőfit, Babitsot, és József Attilát.

Tested elporladt, de szellemed ragyog,
iskola, könyvtár, költői templomod,
a Parnaszusra hágva, babérfüzér várt,
dicsően zengte himnuszod a világ.

A puszták népe, a tolnai dombság
nehéz ölelése nyomja a vállad,
a halhatatlanság örök valósága árad, verseid, könyveid, líráján
át,
hogyan tanuljon Tőled, s okuljon a Hazád.

Költőnk hagyatéka nehéz gondot ró ránk,
megőrizni az ő testámentumát,
ne mondhasa senki, nem vigyáztunk rá,
ha néha dörög is az ég, marad e szellemiség.
ezért is emeltük emlékül ezt a Bibliotékát.

SZEKSZÁRD, 2022. SZEPTEMBER 12.

....

32.

KEDVES BARÁTOM ...

Kedves barátom....

köszönöm a kedvességed,
hogy köszöntöttél engemet,

nincs ellenségre szüksége annak,
kinek ilyen barátai vannak,
miközben dícsérnek,
és köszöntenek engemet,
fülembbe, és tán a számba is
forró ólmot öntenének,
mint a régebbiek,
miközben száll felém,
a dicsőítő Vendel ének,
melyet ezen verssel köszönök meg,
hogy tán semmit ne halljak,
vagy ne is beszéljek?
nos, felesleges aggodalmotok,
vakmerően vak már régóta vagyok,
írni, és verselve perlekedni,
bölcseleteket mondani
remélem még tudok,
míg a kezem engedelmeskedik a fejemnek,
egyebet nem mondhatok.

.....

33.

A HÁZASSÁG HETE

2023. FEBRUÁRJÁN, A HÁZASSÁG HETÉN

Az egység, az egész, és a feleség

A templomban, színed előtt

Könnyű kimondani az "Igent".

De nehéz a Te követnednek

Lenni Uram!

Gyónni pedig nem fogok,

Titkaimat, bűneimet, vágyaimat

Nem árulom el senkinek.

Adott az Isten

Szép füvelő mezőt,
bort érlelő szőlőt,
Tarkáló rétet,
óbort rejtő pince mélyet,
Hű szolgát,
Szép feleséget.
Így alkotunk
Egységet és egészet.
Mert a félbevágott
Almával
Könnyebben elbánik
A féreg.

Az asszony, és a család,
egybe tartozó egység,
össze tart, ahogy a pánt,
össze fog akár a hordón az abroncs,
mint pincék alján
dongák közé a bort
szorítja szertelen,
ha van ki össze fogja,
rendes asszony dolga.

matheriális jussa

Házasság hete van most,
hitet vallok újra,
ennyi év után,
Drága violám.

Kezem indul sután,
vakon és bután,
s feléd integetek,
fogd meg szépen most is,
reszkető kezeimet.

Emlékszem mikor megkértem,
s Te oda adtad nekem,
remegőn, szertelen.

Azóta is fogjuk
egymás kezét boldogan,
néha gondok között,
de leginkább gondtalan.

Köszönöm, hogy életünk
legfontosabb percei
nem gurultak szerte szét,
őrizted életünk

összetartó szeretetét,
a tüzhely melegét.
Boldogan megköszönöm
gyermekünk életét,
hogy örömmel fogadtad
unokáink kedvességét,
éltünk minden szép percét,
hogy segítetted nekem
bús vakságom tíz évét.

Átvállaltad
Anyámtól a sírást.
Béna kezemtől
Vaksi szememtől
Az írást.
karolva segíted
nekem a járást.
Szomorú lelkemtől
Lassuló szívemtől
A bízást.
fa hasábokat
fagyos időben

rakva a tűzre,
hogy meg ne fagyjak élve,
Testemet, lelkemet
Félte,
Az Isten áldjon meg
Érte.

A házasság illatos kenyér,
jóféle óbor,
örökös szövetség,
minél idősebb,
annál értékesebb.

SZEKSZÁRD 2023. FEBRUÁR 15. A HÁZASSÁG HETÉN

....

HAJNALI RENGŐ KERENGŐ

Hajnali rengő kerengő
zsolozsmák hangján
ébreszti az erdőt,
patak ezüst vize
érleli a mezőt,
éltető nedűt ad,
kék színre váltva
surrantja iramát.
Kaviccsá koptatja
hegyormok szikláját.
Leomlott régen
villám segedelmével,
évszázadig görgeti
maga előtt hévvel,
gömbölyítő kéjjel,
nappal és éjjel.
Jelzi az örökös
mozgó valóságot.
Az idő és a kor,

megöli az álmot.

Ki vaknak áll,

kösse fel a tunikát.

Úgy hangzik ez,

mint aki zokog,

s belül talán ezt is teszem,

de szem nélkül nem lehet sírni.

Két véres szemüreggel nem lehet zokogni.

Egy megvakult embernek

minden oka megvan a sírásra,

mégsem képes rá.

A betegség kivájta mindkét szemét.

Megkeményítette szívét, lelkét,

elapasztotta összes könnyét.

Eszembe jut egy bibliai gondolat,

a Te haragoddal ne menjen le a Nap.

Oszlopos kerengőin

komor kolostornak,

imákat mormolok

az örökké valónak.

Derekamon a kötél

hármass csomójával

mindvégig kordában tart,
mégis lelkesedve
várom a szép tavaszt.

2020. 03. 09.

....

35.

KIÁLLÍTÁSON

Szívem melegével
Érzem a képet,
Ha átsugárzik
Annak ereje.
Nem jut el fénye
Kihunyt szemembe,
Eltompult annak már
Tengerszín kékje.
Csak ha igazi tűz

Lobog a képben,
Az sugárzik át,
Lágyan szelíden
Képzetemig.
A Tiéd ilyen.
Gratulálok.

2013 05 23

....

36.

ÉGI JELEK

KIÁLTÁS HÁBORÚ IDEJÉN

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL IRODALMI MŰINTÉZETÉBŐL

Szörnyű tűzkígyó

Fenekedik az égen.
Hirtelen, hamarvást
Háborúság leszzen.
Báránnyfelhők úsznak
Sietve, serényen
a nap, a hold,a csillagok,
A fényük ragyog.
Az Auróra Boriális fent északon,
Tündököl a havas tájakon.
Az ég alján
Ível a szivárvány.
Színeiben pompázva,
Mint pogány bálvány.

Háborog a világ,
mint olyan sokszor már,
dühöng az ember,
nem ismerve Istent, s Hazát,
szégyelje magát a kapzsiság, és a butaság,
színeit veszíti a fény,
lett belőle ködszivárvány,
s marad a remény.

Egy kép a füstös falon,
Régen megkopott már.
Álombéli lázas látomás...
megannyi állomás.
Csecsemő játszik,
Kezében cumi,
Szájában szivar.
Tudom a rajz
Egy kissé bizar.
Nem minden az,
Aminek látszik,
ezt hozta a félelem,
Néha a képzelet
Csupán csak játszik.
Az hiszem hogy villámlik,
Pedig csak csillámlik.
Létünk egy villanás,
Olyan mint a gyereknadrág:
Rövid, és mocskos.

A kép

Néha csak átok,
Te csak úgy látod.
Ott van e még
A nagy húsdaráló
A Dunaparton?
Már nem találod.
Dübörögnek a kalapácsok.
Ki hiszi el,
Hogy ott volt?
Pedig gyerekkorom óta
Bennem él a kép.
Amit sok ember
Suttogón, ordítva mesélt.
S közben félt.

Ugye, nem hiszed el?

Elhiszed e a
Zsidók golgotáját?
Mégfeszített karok
Inaszakadását?
Vesztes gladiátor

Halálba menekvő
Véres szabadságát?
Földesúr pallosját,
Az első éjszakát?
Az úriszékét,
Dózsa húsának sistergését?
Állat, és ember felett
Élet, halál jogát?
Hóhér bárdjának
Tompá zuhanását?
Franciák hatékony
Éles Giotinját?
Lágerek halálgyárát,
Gázkamrák valóságát,
Halott kisgyerekek
Millió szandálját?
Hiszed e a
Fejünk felett lebegő
Fényes atombombát?
Japán emberek
Égő papírházát?
Oroszország fagyos gulágját,

Részecskét ütköztető
Svájci alagútját?
Állatok, s emberek
Köztünk élő klónját?
Féreglyukakon távozó
Úrhajósok kiváltságát?
Mindezt el kell hinned,
Ez nem állati szülemény,
Erre csak az ember képes
Elpusztítani világát,
S végül önmagát.
Isten hasonmását.

Nem kell segíteni,
a Föld magától is tudja a dolgát.

Aztán csak marad egy kép
Törött keretben
Néhány gyermekről,
Az üszkös falakon.
Hamarosan vége e világnak,
De az urak még

Mindíg vadásznak.

Ismét háborog a világ,
remg a Föld, okozva sokak halálát, ,
jelzi, hogy mi vár ránk,
vérzivatarban építeni nem lehet,
a huszonegyedik században háborúzni szégyen,
a Halál angyala repked az égen,
a sok tanult ember
mostanra hová bújt el?
látják hogy nagy a baj,
működő erőművet lőni
diszkrét elmebajra vall,
ezt a háborút atommal harcolják,
az utolsót majd, kőbaltákkal vívják,
akár egy piaci kofalármát.

Hol így jönnek, mennek a katonák,
nem egészséges a levegő,
figyelni, szólni, és perlekedni,
megoldást keresni,
ez a költők dolga volna,

de háborúban hallgat a Múzsza,
lepedőkből lesznek a szemfedők,
hiába lengetted, hogy ne lőj,
s örökké élnek a temetők.

SZEKSZÁRD, 2023. 02. 24.

A MAI NAP EGY ÉVE, HOGY KITÖRT A HÁBORÚ.

....

37.

KÖZELÍT A TAVASZ

Sötétből sejlik a
Sápadt fénysugár.
Erőlködik a Nap.
Közelít a tavasz.
Szembe jön elénk.

Föld méhében
Duzzad a mag,
S a gyököcskék kusza, fura
Lassú táncot lejtene.
Bomolnak a bimbók,
Rügyek, és a falevelek.
Ilyentájt az
Ember olykor
Elmereng:
Mi történik
Ez újabb tavaszban...

Vajon megújul e
Végre Hunnia?
Elpusztít e minket
világunk vad vírusa?
háborúk esztelen virtusa,
Legyőzi e ismét
egy új tavasz rítusa?

Már csak ebben bízhatunk
újra, és újra.

Lehányt falu WC-ben,
Düledező kocsmá mellett,
Miért szülnék magzatot?
Mire még?
A teste lila,
A szája kék.
Az éhségtől ordít
Az ivadék.

A kőről felkapják
Rongybatekert testét,
Hogy szemétbe dobják,
Vagy, hogy eltemessék.
Ebből a véres,
Mocskos kupacból
Hogyan fejlődik tovább
Az emberiség?

De a világ
Folyton folyvást forog,
Megújulni kényszerűl.
Mi is ezt érezzük
Valahol legbelül.
S ha azt akarjuk,
Mi is,és
Az ég is,
Tavasz jön mégis.
S Földünk vágat tovább
Napkörüli útján,
A gravitáció pórázán,
egy fekete lyuk felé,
hol örök a létezés,
s mindig megmarad
az emlékezés,
az örökös reménykedés .

2023 tavaszán..MÁRCIUS 01.

.....

38.

A Föld napja

ILYEN SZÉP A VILÁG

Eltűnődünk, ha beteg a világ,
ismerjük e, tényleg, igazán?
A korral nekünk is
tovább kell haladni,
de múltunkat meg kell őrizni,
értékeinket nem szabad elhagyni,
mindenképp próbáljunk meg,
embernek maradni.

Ismeritek a
Zöldellő lombok
Lágy susogását?

Metszett vesszőnek
Süvítve zúgó
Éles suhogását?
Szőlővesszőknek
Buja kuszaságát?
Mi ősidők óta
Ontja a nektárt.
Tőkéket ölelő
Hajlongva kötöző
Asszonyok derekát
Kéjjel simító
Szoknyájuk ráncát.
Pince előtt álló
Vén, öreg diófát.
Lopóból csorgatott
Bíborszín borát.
Langymeleg szellő hozta
Rózsák illatát.
Ismeritek a
Földet, az eget?
A sötét, kusza
Dühös felleget?

Ki hatalmasok
Ős erejével
Fenn fenekedett.
Ismeritek a
Húsvizű kutat?
Löszfalak közé
Zápor vájta utat.
Vizeknek mélyét?
Halaknak tükrét
Nyárnak melegét,
Hónak fehérségét
Napnak aranyát
Holdnak ezüstjét,
Pásztortüzeknek
Keserű füstjét.
Távoli csillagok
Halovány fényét?
Ismeritek a
Száguldó lovaknak
Halkuló dobogását?
Szélfúttá sörényük
Kócos lobogását?

Folyók moraját
Kövek robaját.
Bikák dübörgését,
Farkas üvöltését.
Itt élő népeknek
Félő könyörgését.
Mária ősanyánk
Szűzi jelenését?
Ha mindezeket nem ismeritek,
Fületek nem hall,
Szemetek semmit sem lát.
Nyugodtan tartsátok oda
Háztető sarkához a
Lobogó fáklyát.
Nem érdemlitek meg,
E Házat, s Hazát,
S idegenben
Torokszorítóan
Szűk lesz számotokra
A Világ.

Most beteg ez a Föld,

meg kell gyógyítanunk immár,
nem vigyáztunk rá igazán,
miket műveltetek vele?
Kérdezi unokánk,
s emberek tömege
szemlesütve áll,
milyen szép is lehetne
ez a csodálatos világ.

Szekszárd, 2023. április 22.

....

39.

PIROS PÁNTLIKÁS MÁJUSBAN

Piros pántlikás Májusban,
sóvárgó lánykák kapujánál,
sudáran álló Májusfa várja,

meggypiros ajkak örömdalát.

Ha eljön a kitáncolás,
rózsaszín szoknyák lobognak,
fényesre vikszolt csizmák dobognak,
s pántlikák lengnek idejekorán.
Kaphatsz egy nagy csokor
piros, Pünkösdi rózsát,
hozzá lányok hamvas csókját.

Póriasan pirosló
pipacsok árjába,
nemesen tündöklő
tulipán szál vegyül,
cirmos virágán
vérvörös ér feszül,
hozzá vígságot hozó,
pincehideg vörösbor elegyül.

Éretten piros az alma arca,
rámosolyog a barackra,
virul a cseresznye, a paradicsom, és a paprika,
fehér só az ellenpárja,
kínálja magát az asztalra,
egy üveg bor,sajt,
házi kenyér sarka.

Akin a pofon csattan,
vörösén ég az arca,
nem érti a legény,
kérdően néz a perzekutorra.

Koronája van a bornak,
nemes ital, királyoknak,
püspököknek, és papoknak,
kiknek vállán bíbor palást,
nyakláncukon parázs varázs,
fényességes kisugárzás,
nemes szellem, uralkodás,

nem szegényes dőre lőre,
kocsisoknak fizetsége.

Háborúknak vérpiros pokla,
fájdalommal megrajzolva,
vörös lobogók alatt,
fényes páncélú hadak
vonulnak a véres harcba,
nyíllal átlótt szívük
utolsót dobbantja.

Bíbor színű az ég alja,
ízzón vetül sziklapartra,
a szivárványt eltakarja,
letűnő napkorong után
lebuknak az alkonyatba,
eltűnnek a kárhozatba,
letörik sisakjuk aranyos szarva.

Feláldozzák életüket,
halálnak oltárán,
szerelmes hazájukért,
vörös szirmú rózsaszálak bólogatnak
kezeiket tövisek vérzik meg csupán,
bús dal száll a harc után,
barnuló sírjaik domboldalán.

2023. MÁJUSÁN

....

40.

HIÁNYZOL

IRONIKUS GLOSSZA

Hiányzol,
mint Katolikus templomból a pompa,

miséző pap nyakából a stóla,
Reformátusgyülekezetből a puritán forma,
Zsinagógából a felolvasni való tóra,
fehérre meszelt falakról az utálatos kép,
amelyik ott lógott sokidők óta,
Jézus vére fröccsent elárvult keresztjére,
hitbuzgó keresztények erekjére,
hiányzol,
mint Pilátus páncélja alól a tóga,
mi felmenthetne a vádak alól,
ezt ígérte a hatalmas Róma,
a vádak sora álnok hazugság,
a féligazság gazság,
az ígéret beváltása adósság,
hiányzol,
mint maró lug, spiritusz, a vitriol,
erő a spirituáléból
bili az ágy alól,
boroshordó dugója a lyukból,
mi is hiányzik végül is leginkább?
ki vannak rakva mustrára a szavak,
tetszés szerint válogathatsz,

erre kanálszám széhetnének a ciánt,
az igazság,
hiányzol,
mint éltünk éltetően szükséges léte,
BÉKE!

2023. 04. 28.

.....

41.

KÖSZÖNÖM NEKED HATVANKILENCSZER

KEDVES FACEBOOKOZÓ LISTATÁRSAK, ÍRÓ ÉS OLVASÓ
BARÁTAIM, ÉS MINDNYÁJANKIK ÍRTOK NEKEM.

Hálás szívvel megköszönöm mindenkinek a kedves gratulációkat, zenés linkeket, verseket, videókat, és képeslapokat, AMELYEKET születés napomra kaptam Tőletek. Olyan sokan felkerestetek akár telefonon, skypen, emailekben , vagy személyesen, hogy elnézést kérek mindenkitől, csak így, egyben tudom mindegyikőtöknek megköszönni a kedvességét, és az odafigyelését. KÖSZÖNÖM szépen.

Nagyon jól esett.

Ez számomra egy tükör volt, hogy mennyien szeretnek, és nincs egy rosszakaróm , haragosom sem, hiszen ők nem írtak , tehát nincsenek.

Még a kritikusok is csendben maradtak.

Sokan bíztattak a további írásra, és megígérhetem, hogy mindaddig olvashatjátok írásaimat, míg a teremtmény megengedi hogy értelmes gondolatokat tudjak leírni a kezemmel. Hálás vagyok mindenkinek, majd megadózok érte.

Írásaimat továbbra is megtalálhatjátok a facebookokon, a megszólalokblog szpoton és a mek oldalain mint e. könyvek.

mindenkinek jó olvasást kívánok, és várom a visszajelzéseket, mivel ezekből táplálkozom, és építkezem.

Hálás tisztelettel, kézcsókom a hölgyeknek, baráti kézfogás az uraknak.

szeretettel vendi.

A ROSSEB SAROKBÓL, egyebet nem mondhatok.

.....

HATVANKILENC SZER megköszönöm Neked,
hogy számon tartottad a számot,
misztikumát e számmisztériának,
s az egész hisztériának,
és, hogy számon tartottad a szádat,
s csókkal köszöntötted orcámat,
legszebbik napján e világnak,
orgonanyitogató felsíró éjszakának
2023. Május tavaszának, elcsendesült hajnalán.

Köszönöm édesanyám,
azt, hogy megszülettem,
az új élet Neked fájt,
nem pedig nekem.

HATVANKILENC évet megéltem,
nem vagyok rá büszke,
fájón emlékezem
idő előtt elhunyt
iker testvéremre,
még ma is élhetne.

Sokfélét megértem,
sokmindent elértem,
sokmindent nem értek,
életemben többször
örültem és féltem,
köszöntsél rám kupát,
még jónéhány évben.

Azt gondolod rólam,
jól megöregedtem,
öreg fateknőként
de megrepedeztem,
haszontalan lettem.

Külsőmre tekintve,
arcom vonásai
mélyre bevésődtek,
gerincem meghajolt,
mindenki előtt,
hajam deres lett,fogam mint a cirkusz kerítése,
szemem fénye kihült,
de itt legbelül
még dobog meleg szívem,
rendíthetetlenül.

Vannak akik már régen elhagytak,
akaratukon kívül, Rúzsamájban , a temetőben laknak,
magukban régen eltemettek,
akadnak olyanok is, kik már elfeledtek,
de sok- sok barátom van,
akik köszöntenek,

Ez az évforduló arra is jó, hogy előhossa azokat, kik nem minden nap velem foglalkoznak.

Holnap már munkanap lesz, és rámtelepedhet a műemlékfelügyelet.

nekirugaszkodom újra az éveknek,
nem fejezem be addig,
míg oly sokan szeretnek.

Többek csodálkoznak,
hát ez még él?
hagy talán időt nekem a teremő,
hogy befejezzem mi kiróva van,
penitenciámmal együtt élve
megtisztítom magamtól magam magam,
hogy tisztán élhessek,
s ilyenkor teljes búcsút nyerek.

csak akkor hagyom abba,
ha én mondom, elég volt.

Felnézek az égre,
bocsánatot kérve,
tudom ekkor apám
haragudna érte.

S akkor dobok egy rézpénzt,
ezért vigyen át a túlsó partra,
az ügyesen ravasz révész.

Ekkor elindulhatok
magamnak előre,
a másik oldalon,
örökké tartó
magányos utamon.

SZEKSZÁRD, 2023. 05. 07. SZÜLETÉSEM NAPJÁNAK
HATVANKILENCEDIK ÉVFORDULÓJÁN

HÁLÁSAN KÖSZÖNÖM A KEDVES KÖSZÖNTÉsed,

VENDI, MAGÁNZÓ, A ROSSEB SAROKBÓL

Arcom kerek,
SZÍVEM RAGYOG,
ha keresnél,
én még itthon vagyok.

Várom benneteket a diófám alatt, vigyetek egy vendi könyvet
a javából, hadd terjedjen, ne maradjanak egy helyen.

nagy.vendi54@gmail.com

.....

MÁJUS 7. LEGFONTOSABB NAPOM

1954 05 07

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

Édesanyánk,
Kicsiny, törékeny asszony,
Éppen hatvankilenc éve,
Felnézett az égre,
Enyhülést remélve,
A szenvedésre.
S a szerelemnek
Legszebbik havában
Orgona nyitogató
Langyos májusában
Csendes éjszakának
Felsíró zajában
Kettő fiat szült
Maga, és az Isten
Dicsőségére.
Hasonlatosan
Saját képére.
AZ ISTEN ÁLDJA MEG ÉRTE.

2023. MÁJUS 7. - ÉN

A VERS HANGOS LINKJE ...

ELMONDJA ILOSVAY EGYED KATALIN

<https://www.youtube.com/watch?v=dtjzNW7o8Eo>

A VERS A JUTUBON IS MEGHALLGATHATÓ.

.....

42.

MÁJUSI FAGYOSSZENTEK

SZERVÁC, PONGRÁC, BONIFÁC,

Fagyoskodik a világ,

fázik a barackvirág,

reszket a cseresznyeág,

szirmokat ráz le a szél,

visszajőni akar a tél,

repdesni vágy a potrohos méh,

bibékre szállni remél,
kék színű a tavi béka,
nászra vált a tavaszi éj,
Májusi eső aranyat ér,
fagyos szenteket elüzi a szél.

SZEKSZÁRD, MÁJUS 11.

....

43.

ÉDESANYÁMNAK

MIKOR KICSI VOLTAM,
anyák napja reggelén
Hozzád totyogtam,
vittem pár szál gyöngyvirágot,
Neked akartam adni

az egész világot.

Most hogy már felnőtt vagyok,
csupán szeretetet adok,
a világ hívsága
messze került bővem,
a fények sugára
fényévre fut előttem,
utol sosem érem,
fogadd most is örömmel
ezt a csokrot tőlem.

Potyognak könnyeim,
gurulnak végig orcám ráncán,
mintha régi gyöngyvirágok
illatozó tánca
gyöngyőzne a párnán.

KÖSZÖNÖM ÉDESANYÁM
azt hogy megszülettem,
e csodás életet
tanítottad nekem,

melyet mindig szerettem,
örködjél sokáig
még óvón felettem,
odafent a mennyben,
mert a nemes lelkek
csakis oda kerülhetnek.

Örülök hogy vak létem
meg nem élhetted,
mindezt ha láthatnád,
meghasadna a szíved.

SZEKSZÁRD 2019.MÁJUS 05.

....

44.

PÜNKÖSDI RÓZSAFA

A Pütkösdi rózsafa
gircses- görcsös ága,
vastagja, soványa
kihajt az utcára,
bimbóthozó ága.

Büszke legény látja,
felé nyúl az ága,
levágja bicskája,
lesz belőle tán majd,
papoknak pipája.

Gömbölyödve hajlik,
egy vaskosabb szára,
alakja hasonlít,
sánta öregasszony,
sétáló botjára,
vak öregembernek,
kopogtató fája.

Mégis a legszebb tán,
bimbózó virága,
Pünkösdkor kinyíló,
piros rózsaszála,
ajándékba kerül,
babája hajába.

Rózsafa asztalkán,
barnálik egy váza,
üresen vágyik egy,
nagy csokor rózsára,
vár az este jövő,
dalos szerenádra.

Elhalkul a zápor,
elcsitúl az árok,
messziről hallik már,
jönnek a barátok,

fénylőholdfény alól,
csak egy legény dalol,
cigánybanda húzza,
álljunk meg egy szóra,
faluvégi háznak,
pislog az ablaka,
amögött megbújva,
lesi a babája,
reszkető kezében,
égő gyertyaszála,
szerelmes szívével,
várja a kedvese,
pümkösdí királylány,
lehet most belőle.

2023. MÁJUS PÜNKÖSDJÉN

....

INDULJ, HA MENNED KELL

Mindegyik lányomhoz

Galamb a fészken

Tudatlan módon,

Kirepülni készül,

S élesíti már

Karmait

Valahol

Egy sólyom.

Óvtalak eddig,

Enni is hoztam.

Melegítettelek,

Majd belefagytam.

Minden tudásom

Örökül hagytam.

Amit tudtam,

Mindent megadtam.

Most másik

Fészekre készülsz,

Ez a dolgok rendje,
nem haragszom érte,
Indulj, ha menned kell,
Büszkén szállj
A fellegekbe.

A vadonban is,
ha megérett a körme,
elüzi fiait,
az oroszlán, s a medve.

Az nem bántana
Ha vissza sem néznél.
De az rosszul esne,
Ha elfelednél.

Az utolsó kérésem,
bocsánat,
az lenne,
ne mondjatok rólam rosszat,
az unokáimnak.

LÁNYAIMHOZ

Tudom,

Érzem,

Értem,

S mindig

Vállalom.

Tibennetek

Örökkön él:

Öregségemet

Értő

Szánalom,

Éltemet

Féltő

Oltalom,

valahol mégis csak,

közös az alom.

2023. MÁJUSÁN

Megjegyzés: Gyermeknap alkalmából.

....

46.

KIÁLLÍTÁSON

NAGY BANDÓ ANDRÁSNAK

Szívem melegével
Érzem a képet,
Ha átsugárzik
Annak ereje.
Nem jut el fénye
Kihunyt szemembe,
Eltompult annak már
Tengerszín kékje.
Csak ha igazi tűz
Lobog a képben,
Az sugárzik át,

Lágyan szelíden
Képzeletemig.
GRATULÁLOK,
A Tiéd ilyen.

2023 05 23

NAGY BANDÓ ANDRÁS SZEGEDI KIÁLLÍTÁSÁRA

.....

47.

TÜZEK TÁNCA, SZENT IVÁN ÉJSZAKÁJÁN

TÜZLILÍOMOK

TÜZTÁNCOSOK

Tünődöm a Nap járásán,
SZENT IVÁNNAK éjszakáján.
Megosztóznak ily szerényen,
nappal, és éj egységében,
kergetőznek az idővel.

Messziről táltosok dobolása hallik az éjben,
ünneplő tömeg dereng a fényben,
Liliomok táncát tűztáncosok járvák.

Patyolat ruhájuk lobog a széllel,
pattogó szikráknak jajduló ívében,
arcuknak kezüknek rőtvrös fényében.
vad erők tódulnak fékevesztett hévvel,
szívükbe, lelkükbe frissülő erővel.

Virágok merengnek vérvörös fényben.
Lángok inálnak vadak hevével,
megidézett szellemek életre kelnek.

Arcuk kipirúl a misztikus táncból,
piroslik ruhájuk a tűznek fényében,
körtáncot járnak az izzó parázson,
tűzet ugranak serényen,
szoknyájuk lobot vet,
levetik legott, s sutba dobják,
meztelenül folyik a tánc.

Ruhájuk kiterítik a forró kavicsra,
mint Nausziké a tengerparton egykoron,
s megtörik a hús hullám a sziklapadon.
Ősök szellemét idézik ide most,
messzi hangok suttogását hallják,
mit üzennek a mindig élő múzsák.

Cselekedeteitekre fentről figyelnek,
az ősi lelkek, veletek küzdenek.

Ezüstös tálcán arany pohárban
nyújtják felétek a nektárt.
Ihletet adnak a tűzliliomok,
Mikor a virágot tapossák,
Akkor ontja leginkább
Bódító illatát,
Ellejtí násztáncát,
a kecsessen vibráló,
sejtelmes hangot adó,
éjszaka fénylő AURÓRA BOREALIS,
s elhinti a huncut Cupidó
Ámor csókjait, száguldó nyilain.

2023. JÚNIUS 21.

.....

48.

ELMÉLKEDÉS A könyvhéten

SAJÁTOS FILOZÓFIÁM

A múlt századnak
Közepén születtem,
Hol itt, hol ott
De felnevelkedtem.
Villany sem volt,
Ahol laktam,
Faggyúból volt
Ott a szappan.
A petróleum lámpa
Tompá fénysugára
Hívogatón hatott
Sok buta bogárra.
S a forró cilindertől
Többeknek lett ott
Szörnyű halála.
De e lámpavilágnál
Nyílt ki a könyvek
Szellemi sugara

S bennem az értelem
Fénylő világossága.
A huszadik században
Ceruzával kezemben
Szavaim papírra vetettem
Öregapám látta még
Ferencz Jóskát a tizenkilencedik század végén,
A Milleneum ünnepén,
S unokáim születtek
A huszonegyedik század elején.
Három évszázad ölel át,
Így megy előre a világ.
Néha reám is sütött
A Tüzes Nap sugára,
Könyvem felolvashattam
Petőfi szobájában.
S hallhatta verseimet
Az aki akarta.
Kezét fogtam, s érintettem
Illyés Gyula lányát,
S általa átöleltem
Édesapját, Babitsot,

És József Attilát.
Megérthettem Flórát,
Megismerhettem szellemük világát.
Később nekem is
Nyílt itt virág,
Számomra is kinyílt
E csodálatos világ.
Ha számvetést kell adni
Majd legutoljára
Büszkén vallhatom, hogy
Nem éltem hiába.
Nekem is illatozott a
Költészet virága.
De vajon mi marad
Egy költő után?
Semmi más, csupán
Néhány könyv,
És egy - két örök érvényűnek
Vélt gondolat.

Az alkotásnak addig neki se láss,
amíg te sem hiszed el hogy világszám

kerül ki kezeid közül.
megakarjuk mutatni magunk,
mert hát ripacsok vagyunk.
a Mona Lisa is csak egy picike kép.
mégis milyen gyönyörűség.
Michelangelo is csupán kalapáccsal dolgozott
mint akárki más, ki faragott,
s levéste a kőtömbről a felesleget.
az anyag szoborrá vetkezett.
én is ecsetet és vésőt veszek,
majd nekivesekedek.
Lúdtollam serceg.
Ha valakit megkergetek,
elfelejtem miért teszem,
mire utolérem.
Ő is csak a látszatért fut,
nehogy rosszéletűnek higgyék,
gondolja magában,
már eleget futottam,
akkor inkább megbotlom.
Ez talán maradi szemlélet,
nem röhög, együtt érez.

Küzdök ha már rádühödök.
talán halad felfelé is
az a síkos lejtő.
lefele életveszélyesen lejt ő.
mikor iskolába jártam
örökre megtanultam,
egy szabad országban,
szabad sajtóban,
azt szabad írni
amit a többség akar.
s ha bántanak a kritikusok,
csak azért is legyél jobb.
Éhes volt a farkas,
Szomjas volt a bárány.
Megette őt
A patak partján.
Báránybőrbe bújt
A farkas,
Farkasbőrbe bújt
A bárány.
s ha már nem tudják a nevedet,
te leszel a hallja e kend.

néha leöblítéd torkodról a port,
iszod a jó szekszárdi bort.
s viszel magaddal a diófa alá
egy NAGY VENDEL könyvet,
csakis a javából.
s ha elérted az öregkort,
nem csinálhatsz magadnak létrásbort.
az egyik szemed sír,
a másik meg üveg.
szórhatod fejedre a port.
kikellett volna szedni a megymagot.
nem mérgezné a ciánkáli a gyomrod.
titkaim nem mondom el senkinek,
csak nagy ritkán gyónok meg,
szinte minden másnap teszem,
karácsony és húsvét másnapján.
utcavégén templom,
bemegyek- e nemtom.
minden topega az ajtónak vezet,
bent nézegetheted a kazettás mennyezetet.
minden út Rómába vezet.
de mikor is van egyakaraton a magyar?

ha a templomból egyenest a kocsmába tart.
ripacsoknak és csepürágóknak ott áll
az utca másik oldalán az ispotály.
s elkönnyvelheted magadban ad akta..
mindenki maradjon annál a fánál,
amelyiket kapta.

Gondolataim a könyvhét napján,
Nem légből kapottak tán.
Nem kétszáz,
nem négyszáz,
nem ezer,
csak hétszáz csupán
verseimnek száma.
ne gondolja senki bután,
nem vagyok szószátyár,
csak költők sokadalmának
alázatos követője talán.
nemtudom hogy mi az oka,
csak sejtem mint vad a vihart,
ennyien nem írtak még verset soha.
ha nem tömegekhez szólsz,

versed lóg a levegőben,
ha fiókodnak írsz,
sohasem jutsz előre.
mindenképpen várj a vevőre,
ki megjön előbb, vagy utóbb,
de ne igyál előre
senkinek a bőrére.
kell bele paprika só,
had eméssze az olvasó.
csípje száját és szemét
hívja fel a figyelmet, és figyelmét.
egy gatyám egy ingem
a vers számomra csaknem minden,
dolgozom folyton ingyen.
megkell győzni a sok bohót,
kikkel döngölni lehetne a földet,
megkell tudniuk a valót.
a költő mind koldús,
az írások szerint,
de mégis több Párizsban tanúlt.
hogyan is van ez?
lámpásod tartsd magasra,

ne kezdj munkádhoz sután.
de vajon mi marad eg vaky író után?
pár olcsókönyv,
s néhány örökérvényűnek vélt
őszinte gondolat csupán,.
a dolgokon elmerengve mondja,
nahát,
ejha,
azta,
hűha,
jé,
nocsak
hetedszerre azt mondja,
hm,
mert ő a kuka.
a hét vezér, a hét törpe,
és a hét gonosz,
s a hétszáz vers,
a hét szűk esztendő,
EGYRE MEGY.
ne törekedj a tökéletesre,
sohasem érheted el.

elégedjél meg
csupán csak a jóval.
a mákostésztában is ott a hangya,
de a többi az mák,
meghintve jó erősen
fekete borssal.
azanyja..
írom verseimet egy papírra,
igazságokat halomra.
az idő barázdákat szánt homlokomra.
mindenre odafigyelni,
dícsérni és fenekedni,
ez a költő dolga.
sohase hallgasson el
a Múza.
Akkor talán bekerülhetsz a Gutenberg albumba.

2023. KÖNYVHÉTRE.

.....

01. REAGÁLÁSOK A VERSRE.

Vendel Nagy

2023. jún. 9. 10:15 (2 nappal ezelőtt)

ELMÉLKEDÉS A könyvhéten SZEGZÁRDI NAGY VENDEL
SAJÁTOS FILOZÓFIÁM A múlt századnak Közepén születtem,
Hol itt, hol ott De felnevelkedtem. Villany sem volt, Ahol

nagybandoandras@gmail.com

2023. jún. 10. 13:32 (14 órával ezelőtt)

címzett: én

huh, Vendi, most fedeztem csak föl ezt a méretes
elmélkedésed... nem keresek „hibákat” benne, lévén ez
annyira személyes, hogy nem üthetem bele az orrom... jó
napod volt, míg írtad... üdv, bandó

....

49.

A MEGSZÜLETÉS

A gólyákat levadásszák?

BIUSNAK

Ha már

Két napja

Fent fekszel az ágyon,

Azt gondolod:

Boncasztal ez

Vagy ravatal?

A fájdalom és a sokadalom

aggódva zavar.

Haza szeretnél menni

Vagy csak ki innen,

S aztmondod

Magadban:

Ezután

Mindenki megszülethet,
Úgy ahogyan
Akar.

2012

....

50.

DOMINIKÉ A VILÁG

MEGSZÜLETŐ KÖSZÖNTŐ

Másképpen kelt fel a Nap
Mintha tudná
Történelmi ez a mai
nyáresti pirkadat.

Hajnal tájékán felragyogott a Nap,
s szaladgáltak serényen
Hatalmas Góliátok,
fehér, és zöld kabátok,
Pusztítók erejét taszítván
Féltők rémálmaival.

Majd felhangzottak a trillák,
harsogó harsonák,
dobok vertek lármát,
Hé! Valaki!
Itt vagyok!
Dominik, egy pici Titán.

Figyeljete énrám:

Hogyha szeretni akartok,
egyel többen vagyunk már.

Megszületett Dominik,
A negyedik kis unokánk.
Akit mindenki várt,

Hogy övé legyen a világ.

Koccintsunk érte pohárt,

Mi végre?

Egészségére!

AZ ISTEN ÉLTESSE.

SZEKSZÁRD, 2023. JÚNIUS. 07.

.....

Többé már nem írod csodás verseidet nekünk, Drága Vendi.
Csendesen és könnyezve, lezárom az utolsó könyvedet.

Nyugodj békében Drága Vendi!

Csomor Henriett

Komló

2023. augusztus 10.